

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Forespørgsel nr. F 8:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvilke initiativer agter regeringen at tage over for EU og de øvrige medlemslande for at sikre, at EU-reglerne overholdes, at ingen belønnes for at overtræde reglerne, samt at de i fællesskab vedtagne regler rent faktisk gennemføres i alle EU-lande?«

Af Anne Birgitte Lundholt (KF) og Charlotte Antonsen (V) m.fl. (Forespørgslen anmeldt 27/10 94. Fremme af forespørgslen vedtaget 3/11 94).

Begrundelse

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Vi har som bekendt været medlem af De Europæiske Fællesskaber siden 1973. Sådan ønsker de fleste naturligvis også at det skal være fremover. Det er heldigvis i realiteten ikke et debat- emne mere.

Hovedparten af såvel danskerne som de øvrige europæere erkender, at europæisk samarbejde er nødvendigt, positivt og fredsskabende. Men samarbejdet forpligter. Det forpligter også til at være på vagt, når noget i samarbejdet ikke fungerer efter hensigten.

I Danmark har det nok desværre ofte været sådan, at hvis man kritiserer dele af samarbejdets funktion, så er man pludselig negativ over for hele ideen. En åben debat om, hvordan samarbejdet kan komme til at fungere optimalt, er derfor alt for hyppigt blevet afsporet.

At samarbejdet også som oftest fungerer mellem embedsmænd og uden den store indblanding fra politisk hold, gør drøftelsen i Folketinget endnu mere nødvendig.

Det Konservative Folkeparti ønsker et europæisk samarbejde, men vi ønsker også at have retten til at råbe op, når noget ikke fungerer, og ikke mindst retten til at sikre, at regeringen, som har den daglige kontakt til det europæiske samarbejde, gør noget ved det, når noget går galt.

Derfor er det nødvendigt, at vi også her i Tinget ...

Formanden:

De, der er på vej ud, bedes vente med at tale sammen, til de er kommet udenfor.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Derfor er det nødvendigt, at vi også her i Tinget

fordomsfrit kan drøfte både gode og dårlige sider ved den funktion, vores EU-samarbejde har, og ikke mindst, hvordan vi kan rette op på det.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at den lange række af sager, vi har set de sidste par år: mælkekvotesagen fra Italien, statsstøtte til værfter og flyselskaber, endeløse justeringer af støtten til stålindustrien, kombineret med danske virksomheders oplevelse af, at det indre marked ikke fungerer på eksportmarkederne, har lagt grundstenen til debatten.

Derfor ønsker Det Konservative Folkeparti og Venstre at få disse sager frem i lyset. Ikke mindst – og det er selvfølgelig formålet med forespørgslen – ønsker vi at sikre, at regeringen sætter alt ind på at få overholdt reglerne i alle medlemslande og i Kommissionens beslutninger. Derfor venter vi spændt på ministerens besvarelse.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Lad mig til indledning takke forespørgerne. Jeg er glad for denne forespørgsel. Den giver os mulighed for at drøfte, hvordan vi bedst sikrer, at EU-reglerne overholdes i praksis.

Regeringen lægger afgørende vægt på, at allerede truffne beslutninger i EU overholdes. Det styrker EU's troværdighed og retssikkerheden. Det må ikke kunne betale sig at overtræde reglerne. Det ville undergrave tilliden til EU. Det må altså ikke kunne betale sig, og det kan det i det lange løb heller ikke. Der er indbygget en lang række kontrolfunktioner i Traktaten.

Regeringen er naturligvis ikke blind for de sager i den senere tid, hvor enkelte lande tilsyneladende har opnået en fordel ved ikke at overholde fælles regler. Regeringen er af den opfattelse, at de pågældende lande derved sætter megen politisk prestige over styr, således at den kortsigtede gevinst går tabt.

Men det er ikke nok, at EU-reglerne overholdes. Det er også vigtigt, at reglerne gennemføres rettidigt og ensartet i alle medlemslandene. Det er Kommissionens ansvar som Traktatens vogter at påse, at dette sker, men naturligvis holder regeringen også et vågent øje med det.

Endnu et vigtigt område er beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser – bekæmpelse af svig. Regeringen har bidraget stærkt til at sætte kampen mod svig på EU's dagsorden. Det seneste eksempel er den note, vi fremlagde i

forsommeren, og som nu er ved at blive ud-møntet i konkrete initiativer.

Inden jeg opridsrer regeringens planer for det videre arbejde, vil jeg pege på de områder, hvor vi i dag gør en indsats for at sikre overholdelse af EU-reglerne.

Allerede ved den sidste regeringskonference var det et mål – ikke mindst for Danmark – at gøre EU-institutionerne i stand til at imødegå overtrædelse af de vedtagne EU-regler.

Vi fik her indskrevet en EU-ombudsmands-institution i Traktaten. Ombudsmanden kan modtage klager fra både borgere og virksomheder i tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabet. Han kan også af egen drift vælge at tage sager op.

Der er også mulighed for at indbringe sager for Domstolen. For det første er der artikel 169, der vedrører det direkte søgsmål, Kommissionen kan anlægge mod en medlemsstat for ikke at overholde Traktaten eller retsaktens bestemmelser. For det andet er der artikel 170, hvorefter en medlemsstat kan indklage en anden medlemsstat for Domstolen. Hertil kommer for det tredje artikel 173, der giver adgang til, at medlemslande eller institutioner kan få retsakter annulleret. Traktaten giver for det fjerde mulighed for, at bl.a. medlemsstater kan anlægge sag efter artikel 175, hvis institutionerne udviser passivitet i strid med EU-retten. Og endelig for det femte giver artikel 177 de nationale domstole mulighed for at få afgjort tvivlsspørgsmål om fortolkningen af EU-reglerne ved Domstolen.

Traktaten indeholder ud over de nævnte bestemmelser forskellige konkrete håndhævelses-procedurer. Her tænker jeg bl.a. på bestemmelserne i artikel 93 vedrørende statsstøtte, ikke mindst på artikel 100 A, stk. 4, vedrørende miljøgarantien og på artikel 228, stk. 6, vedrørende internationale aftalers forenelighed med EU-retten.

Lad mig med et konkret eksempel fra virkelighedens verden vise hændelsesforløbet i en sag, hvor en medlemsstat ikke overholdt EU-reglerne.

Francovich-sagen vedrørte et tilfælde, hvor Italien ikke havde gennemført et direktiv rettidigt. Direktivet vedrørte beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgivernes insolvens. Gennemførelsesfristen for direktivet var den 23. oktober 1983.

Kommissionen indledte traktatkrænkel-ses-procedure efter artikel 169 ved at afsende åb-

ningskrivelse i maj 1985. Kommissionen anmodede om Italiens bemærkninger til, at direktivet ikke var gennemført i italiensk ret.

Italien besvarede ikke henvendelsen. Kommissionen afsendte herefter en begrundet udtalelse, som er næste skridt i proceduren. Italien rettede sig ikke efter den begrundede udtalelse, men svarede i april 1986 med anmodning om, at Italien fik mere tid til at gennemføre direktivet.

Det imødekom Kommissionen selvsagt ikke, og Kommissionen indgav stævning ved Domstolen i januar 1987.

To år senere – i februar 1989 – fastslog Domstolen, at Italien ikke havde opfyldt sin forpligtelse til at gennemføre direktivet, og at Italien havde gjort sig skyldig i traktatbrud. Forholdet var altså det, at Italien igennem længere tid – mindst 6 år – havde undladt at gennemføre direktivet.

Herefter anlagde en række italienske statsborgere – heriblandt hr. Francovich – sag mod Italien ved italienske domstole bl.a. med påstand om, at Italien skulle betale erstatning til de pågældende. Sagsøgerne anførte, at de som arbejdstagere ellers ville gå glip af den økonomiske beskyttelse i forbindelse med deres arbejdsgivers insolvens, som det direktiv, der ikke var blevet gennemført, havde tiltænkt dem.

De nationale domstole forelagde Domstolen spørgsmålet om statens erstatningsansvar på grund af tilsidesættelse af forpligtelser efter fællesskabsretten – i dette tilfælde manglende gennemførelse af et direktiv.

Domstolen fastslog i november 1991 som noget helt nyt, at en medlemsstat kan ifalde erstatningsansvar ved manglende gennemførelse af et direktiv, og at Italien i den konkrete sag kunne gøres ansvarlig for sagsøgernes økonomiske tab. Domstolen fik således fastslået et retligt erstatningsansvar og fik dermed etableret endnu et middel, der giver incitament for medlemsstaterne til at gennemføre vedtagne direktiver rettidigt.

Det er nøjagtigt det samme hensyn, der ligger bag den nye artikel 171, stk. 2, som Danmark var medinitiativtager til under regeringskonferencen. Efter denne bestemmelse fik Domstolen den beføjelse at kunne pålægge en medlemsstat en tvangsbøde, såfremt medlemsstaten ikke opfylder en dom, hvori Domstolen fastslår at fællesskabsretten er overtrådt.

Et andet vigtigt område er det indre marked, hvor Kommissionen overvåger de enkelte landes korrekte gennemførelse af hver af de 264

retsakter meget tæt. Forud for alle indre markeds-rådsmøder giver Kommissionen hvert medlemsland en ajourført liste over de konkrete retsakter, som det pågældende land endnu ikke har gennemført i national ret. Dette suppleres med en samlet oversigt – eller en slags synderregister – over medlemslandenes gennemførelse af retsakterne.

Kommissionen rapporterer derpå om status på selve rådsmøderne, hvor det henstilles til landene at bringe gennemførelsen i orden hurtigst muligt. Derudover forelægges hvert år en statusrapport på Det Europæiske Råds møde om gennemførelse af det indre marked.

Hvad angår tekniske handelshindringer, opfordrer Kommissionen jævnlig medlemslandene og disses virksomheder til at indberette konkrete klager over tekniske handelshindringer med henblik på bl.a. at afklare, om der er tale om traktatbrud.

Samtidig er den såkaldte informationsprocedure blevet styrket med øgede krav til medlemslandenes oplysningspligt om nationale tekniske forskrifter, der skal anmeldes over for Kommissionen og de øvrige medlemslande, før de kan sættes i kraft. Det giver mulighed for indsigelser, hvis man finder, at EU-reglerne overtrædes.

Regeringen er også aktiv på dette felt. Erhvervsministeren har forelagt de andre EU-lande resultatet af en dansk undersøgelse af virksomhedernes opfattelse af omfanget af tekniske handelshindringer. Undersøgelsen viste, at omkring halvdelen af de danske virksomheder stadig har en opfattelse af at være konfronteret med tekniske handelshindringer.

Danmark har endvidere taget initiativ til afholdelse af seminarer i medlemslandene om tekniske handelshindringer i EU med deltagelse af Kommissionen og erhvervsvirksomheder. Det første afholdtes i København i september i år.

Regeringen har også foreslået, at der i de andre EU-lande oprettes kontaktpunkter som i Erhvervsministeriet, hvor andre landes myndigheder og virksomheder kan henvende sig om tekniske handelshindringer og EU-reglernes gennemførelse.

Og så endelig svigbekæmpelsen. Regeringen fremlagde som nævnt sine synspunkter og forslag vedrørende svigbekæmpelse i en note til EU's økonomi- og finansministre i forsommeren i år. Noten var dels et svar på Kommissionens nye svigbekæmpelsesstrategi, dels nye konkrete forslag til en styrket indsats.

Regeringen kunne støtte sigtet i Kommissionens strategi, der indeholdt mange gode elementer, men regeringen pegede også på en række andre områder og stillede krav til Kommissionens gennemførelse.

Blandt disse krav var, at de runde vendinger i strategiprogrammet skulle udmøntes i en konkret handlingsplan, hvoraf det nøje fremgik, hvornår det enkelte initiativ skulle gennemføres. Det var også et element i den motiverede dagsorden, som Tinget vedtog enstemmigt den 17. maj i år.

Dette er nu sket. Der er tale om et ganske udmærket og indholdsrigt program, der udgør et vigtigt skridt i bekæmpelsen af svig med de fælles midler. Programmet følger op på den danske note. Også hvad angår det konkrete indhold, går programmet i rigtig retning.

Lad mig resumere: Det drejer sig bl.a. om det nye rådgivende koordineringsudvalg for bekæmpelse af svig, indførelse af specialgrupper – såkaldte task forces – der skal assistere og koordinere medlemsstaternes indsats i forbindelse med særlig komplekse og tværnationale tilfælde af svig, udbygning af samarbejdet om svigdata-basen, kaldet IRENE, samt forbedrede kontrolprocedurer.

Både koordineringsudvalget og Kommissionens svigbekæmpelsesenhed, der ledes af danskeren Brix Knudsen, samt det nye frikaldsnummer, hvor borgere kan give oplysninger om svig, øger kendskabet til svigbekæmpelsen. Regeringen vil arbejde for yderligere tiltag for at udbrede kendskabet til bekæmpelse af svig og resultaterne heraf bl.a. gennem afholdelse af offentlige høringer og anden offentliggørelse af opnåede resultater.

Regeringen vil endvidere arbejde for en yderligere konkretisering af programmet både om indholdet af de enkelte initiativer og tidsplanen for deres gennemførelse.

Den forstærkede svigbekæmpelse vil ikke alene spare midler på budgettet, men vil også styrke EU's troværdighed over for borgerne.

Alt i alt er det regeringens vurdering, at EU råder over et sæt kontrolinstrumenter, der kan bidrage til at sikre overholdelse af EU-reglerne. Den eksisterende Traktat indeholder en lang række muligheder for at indbringe sager for Domstolen. Mulighederne anvendes også i praksis og bidrager til, at medlemslandene rent faktisk gennemfører og overholder vedtagne regler.

Disse instrumenter og muligheder er indar-

bejdet i Traktaten ikke mindst takket være en målrettet dansk indsats. Men samtidig må det siges, at alting kan gøres bedre.

Regeringen vil derfor i den kommende tid – i lyset også af konkrete sager – øge sin overvågning med henblik på en skærpet indsats for at komme overtrædelse af EU-reglerne til livs.

Regeringen vil også hurtigt over for den nye Kommission understrege dens ansvar for, at EU-reglerne implementeres og overholdes. Det er vigtigt, at der i de kommende 5 år gøres en forstærket indsats for at komme overtrædelse af EU-reglerne og svig med EU-midlerne til livs, og regeringens valg af en ny EU-kommissær med mange års erfaring som statsrevisor afspejler også dette.

Den stigende opmærksomhed og debat om overholdelse af EU-reglerne gør spørgsmålet til et nærliggende emne for regeringskonferencen i 1996, og regeringen vil positivt overveje, hvorledes en skærpet indsats for medlemsstaternes overholdelse af påtagne EU-forpligtelser kan indgå i det danske oplæg.

Forhandling

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Som jeg sagde i min indledning, har vi ønsket denne debat for at konstatere, hvordan vi fra dansk side og specielt gennem regeringen kan medvirke til at få forbedret tingene, så de forbedringer, der er kommet ind i Traktaten – og som udenrigsministeren også nævnte – rent faktisk kan komme til at fungere.

En af grundpillerne i vores EU-samarbejde er det indre marked og i det hele taget de regler, der i øvrigt eksisterer angående lige vilkår for erhvervslivet. Traktaten er faktisk meget klar på disse områder, både med hensyn til pligten til at gennemføre fælles retsakter og pligten til at sikre fair konkurrencevilkår, herunder et generelt forbud mod statsstøtte.

Alligevel ser vi, at disse ting ikke altid fungerer. Lad os først tage statsstøtten. Den er i sin natur konkurrenceforvridende, og det er positivt, at vore fælles regler på området er så klare; men det er stærkt betænkeligt, at antallet af sager om statsstøtte tager kraftigt til i omfang. Denne udvikling startede i januar 1993, men det vil jeg trods alt ikke give det danske regeringskifte skylden for, for jeg tror, vi har et fælles ønske om at bekæmpe den. Men til gengæld kunne det tænkes at hænge sammen med, at der

også skete et personsift på området i Kommissionen den 1. januar 1993. Jeg vil helst ikke tro det, men tanken kan alligevel ikke helt forlade mig.

Selvfølger er statsstøtten introduceret af de enkelte regeringer, men Kommissionens godkendelser gennem de seneste 2 år synes helt urimelige. Jeg behøver blot at nævne de nationale flyselskaber, bl.a. Air France, computerfirmaet Bull og udfyldelsen af direktiverne fra skibsværfterne i det tidligere Østtyskland. Vi kan også føje en urimelig forøgelse af støtten til de europæiske stålværker til rækken.

Det er oplagt, at mange af de nævnte sager ikke er i overensstemmelse med Traktatens eller direktivernes indhold, og det er i sig selv for galt. Men så er det også nødvendigt, at de enkelte regeringer – herunder den danske – træder til og søger at forhindre Kommissionen i at træffe beslutningerne. Kan man ikke forhindre det, har vi heldigvis også en domstol, der kan træde hjælpende til, i den sidste ende af det europæiske system.

I Danmark finder vi det hverken mærkeligt eller forkert at afprøve sager ved domstolene, heller ikke når der er truffet afgørelser på administrativt niveau. Men hvorfor er vi så forsigtige på europæisk plan? Sagerne er store nok, og vi burde gå forrest for at sikre os mod denne ublu, nye praksis. Konsekvensen af at se gennem fingre med sagerne er, at vi fremover vil få endnu flere sager. Ringene breder sig, og de danske arbejdspladser betaler. Det ville være rart at høre udenrigsministeren udtale sig klart heroppefra til fordel for, at man agter at gå ind i de principielle sager, bl.a. Air France-sagen, som er på dagsordenen for øjeblikket.

På andre områder har vi også problemer, nemlig når det drejer sig om virkeliggørelsen af det indre marked. Formelt skulle det jo have været fuldt etableret den 1. januar 1993, og stort set alle direktiver var også på plads i EU; men det er så sandelig ikke tilfældet i alle medlemslandene. Allerede i 1992 var det daværende Ministerråd for det indre marked klar over problemerne, og derfor blev der udarbejdet en rapport, den såkaldte Sutherlandrapport.

I forbindelse med det danske formandskab i 1993 var det planlagt, at gennemførelsen af nye procedurer for klager skulle stå øverst på dagsordenen. Desværre blev denne sag nedprioriteret af den danske regering under formandskabet; intet skete, og sagen er først lige nu ved at komme op igen. Det er urimeligt, at danske

virksomheder fortsat skal møde problemer på områder, der skulle være dækket af fælles regler, og derfor skal systemet etableres hurtigt. Som ministeren nævnte, etablerede vi her i Danmark i min ministertid en såkaldt støvsugerbande, som senere udviklede sig til et kontaktpunkt.

Faktisk burde det være undtagelsen, at en virksomhed ikke kan få afklaret en sag vedrørende en teknisk handelshindring inden for f.eks. maksimalt 8 eller 14 dage. Det kan lade sig gøre, hvis der er vilje til det i både den danske regering og de øvrige lande, men det kræver selvfølgelig en aktiv indsats – også fra den danske regering. Forudsætningen er, at man står fast og taler rent ud af posen, både på møderne i Bruxelles, men så sandelig også over for offentligheden.

Selve gennemførelsen af akterne halter også. I mange år har Danmark ligget alene i spidsen, når det gælder gennemførelsen af f.eks. direktiverne i forbindelse med det indre marked. Det er godt for de danske virksomheder, men det er skidt, når de danske virksomheder ikke møder tilsvarende, ensartede vilkår i udlandet.

I sagerne vedrørende det indre marked får vi statistik hvert halve år. Statistikken dækker ikke alle områder, men vi håber, at der kan komme nogen bedring her, så man også i offentligheden kan se, hvordan det skrider fremad på alle områder.

Med hensyn til selve overholdelsen af de faktiske vedtagne regler halter det også. Sagen om de italienske mælkekvoter står stadig væk i lysende erindring. Her overtrådte et medlemsland bevidst de vedtagne regler og blev derefter ganske rigtigt idømt en bøde. Men senere benyttede man sin position til at prøve at lave en ren afpresningssag, så man med Ministerrådets godkendelse – det skal også siges her, at Danmark stemte imod, men det var altså ikke nok – ikke alene kunne få nedsat sin bøde, men også få tildelt ekstra mælkekvoter, endda med tilbagevirkende kraft. Det er altså ikke den form for administration, som fremmer forståelsen for et positivt samarbejde.

Der kan findes mange diplomatiske grunde til at se bort fra forholdet eller finde en sådan løsning, men der er ikke nogen politiske eller saglige grunde overhovedet. Her burde den danske regering have reageret meget stærkere – ikke kun ved at stemme imod, men også åbent udadtil, i pressen og over for offentligheden på europæisk plan. Vi skal ikke altid blot acceptere og

bøje hovedet. Det gør vi jo heller ikke i det danske Folketing.

Når man administrerer så mange midler, som der faktisk er tale om på europæisk plan, er det klart, at der også skal være en ordentlig kontrol. Det er ikke acceptabelt, at sager om svig med EU-midler både reelt og rygtevis optager debatten. Også Danmark har på det seneste været i søgelyset, og det er naturligvis vigtigt, at vi holder orden i eget hus. Det var ikke rart at læse i pressen om sagen om Revisionsrettens kritik af den danske administration af landbrugsmidler, men så vidt vi er orienterede, havde den ikke baggrund i sandheden. Det er måske derfor på sin plads, hvis udenrigsministeren under debatten i dag vil bekræfte her fra talerstolen, at Revisionsrettens kritik var totalt forfjelt, at den byggede på forkerte oplysninger og kan tilbagevises fuldstændigt. Det vil jeg gerne bede ministeren om at gøre, for det har jo også noget at gøre med, hvorvidt vi selv er villige til at bekæmpe svig eller ej.

Mere generelt kan jeg bemærke, at det i dag er sådan, at svig med EU-midler rent faktisk behandles forskelligt i de enkelte medlemslande. Det må efter konservativ opfattelse være sådan, at svig med vore fælles midler behandles ens. Det kan ikke være rigtigt, at en svindler på Sicilien behandles mere lempeligt end én i Tyskland. Her er en opgave for den danske regering, der nok rækker længere end reglerne i dag, men det er der jo også taget højde for i regeringens oplæg til det, der skal drøftes i tiden op til 1996.

Hvad angår strafforfølgning, er der også huller i reglerne, så vidt vi kan se. Er der f.eks. mulighed for at udlevere folk, der svindler med EU-midler på tværs af grænserne? De straffretlige forhold for de ansatte i EU-systemet er også relativt uklare: Hvilke sanktionsmuligheder er der over for personer, der er ansat i EU, og som gør sig skyldige i svig? Det kan være, udenrigsministeren kan svare mig i dag, og det kan også være, at udenrigsministeren kan svare senere; men jeg mener, at der også her bør være klarhed.

Håndhævelse af de regler, der gælder i dag, er daglig administration, og derfor burde det ikke være et emne, der kræver store drøftelser på topmøder. Derfor er der heller ikke i mit oplæg nogen store ord om regeringskonferencen i 1996, men alligevel skal vi ikke helt overhøre regeringens løfter i denne anledning, så dem vil jeg gerne takke for.

Det Konservative Folkeparti håber, at debat-

ten kan være medvirkende til at få gennemført deldebatter i det daglige om arbejdet i EU – uden over- eller undertoner af mere politisk art om vores faktiske tilhørsforhold i Europa, men ud fra en ren interesse i, at tingene skal glide til alles tilfredshed. Men det kræver selvfølgelig, at både regering og Folketing erkender sit ansvar.

Jeg skal slutte med på vegne af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Fremskridtspartiet, Det Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne og Socialistisk Folkeparti at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget konstaterer, at der med Traktaten om Den Europæiske Union er skabt bedre muligheder for at sikre, at EU-reglerne overholdes, og at der er iværksat procedurer, der skal medvirke til, at de vedtagne regler gennemføres rettidigt og ensartet i alle medlemslandene, men at der er behov for en forstærket indsats.

Folketinget opfordrer derfor regeringen til at arbejde for:

- en øget overvågning af medlemslandenes gennemførelse af retsakter for at sikre, at de vedtagne forpligtelser overholdes,
- at de nye bestemmelser i Traktaten, herunder muligheden for at idømme tvangsbøder, bør anvendes i videst muligt omfang,
- at bekæmpelse af svig fastholdes øverst på EU's dagsorden, herunder i Ministerrådet,
- at den nye Kommission tager sit ansvar for, at EU-reglerne implementeres og overholdes, alvorligt, og herunder sikrer, at Kommissionens administration af reglerne for statsstøtte overholder Traktatens bestemmelser herom,
- at styrke Europa-Parlamentets muligheder for at bidrage til en skærpet kontrol af overholdelse af EU-reglerne,
- at spørgsmålet om overholdelse af EU-forpligtelserne indgår i regeringskonferencen i 1996.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 18).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår i de videre forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg skal ikke tage en stor debat om indholdet af fru Anne Birgitte Lundholts tale, men på ét punkt vil jeg dog godt bede fru Anne Birgitte Lundholt måske holde en lidt lavere stemmeføring. Det var jo fru Anne Birgitte Lundholt, der var minister, dengang den fatale beslutning om MTW-værkerne i det tidligere Østtyskland blev taget.

Det er egentlig ikke, fordi jeg synes, vi skal have den diskussion i dag. Jeg synes bare, at når man fører sig så flot frem på dette område – hvad jeg er helt enig i, og SF er også enig i dagsordenen, vi skal føre os flot frem – skal man måske lige tænke lidt på sin egen fortid, inden man beskylder alle mulige andre for ingenting at gøre. Det er jo en af de store skandaler, som ligger tilbage fra den tidligere regerings tid, og som vi stadig lider under.

Jeg skal sige det rent ud: Jeg mener, at vi havde en utrolig dårlig minister på det tidspunkt, en minister, som håndterede sagen utrolig dårligt, og hun hed fru Anne Birgitte Lundholt. Og jeg mener også, at den minister, som skulle rydde op bagefter, fru Mimi Jakobsen, rent faktisk ikke gjorde det ret meget bedre.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg havde faktisk forventet den bemærkning, men jeg må indrømme, at jeg ikke havde forventet, at hr. Steen Gade var den første på talerstolen; jeg havde faktisk forventet, at en anden havde været den første i den anledning.

Men under alle omstændigheder, og det ved alle, drejer det sig om noget rent historisk, som Danmark stemte imod. Her i sidste omgang drejer det sig om, at der i den nuværende regerings tid blev truffet en beslutning om ulovlig statsstøtte, som ministeren kæmpede imod, også i henhold til det direktiv, som Danmark dengang ikke ønskede at støtte og stemte imod.

Den beslutning, jeg har omtalt i mit indlæg, er altså truffet i strid med det direktiv, vi i øvrigt ikke var tilfredse med dengang, og regeringen ønskede ikke at støtte en retssag imod Kommissionen i den anledning. Det er det, sagen drejer sig om, og det er det nuværende. Det historiske kan vi jo altid tage mange og lange debatter om.

Formanden:

Ja, men ikke nu, forstår jeg.

Jacob Buksti (S):

For et lille land som Danmark er den helt afgørende fordel ved at være medlem af EU, at vi indgår i et fællesskab med fælles regler og fælles vilkår på en lang række områder for alle medlemslandene, deres virksomheder og borgere. Det er selve kernen i EU-samarbejdet.

Derfor er det naturligvis også af helt vital betydning for os, at de fælles regler og vedtagelser rent faktisk efterleves af alle deltagere i samarbejdet. Hvis reglerne omgås eller systematisk undermineres i betydeligt omfang eller på afgørende områder, bliver det naturligvis vanskeligere at argumentere for det fornuftige i et mere og mere omfattende og forpligtende europæisk samarbejde. Ikke mindst bliver det sværere og sværere at sikre den folkelige forståelse for samarbejdets betydning, en forståelse, som er forudsætningen for selve samarbejdets videre eksistens og fremtidige udvikling.

Derfor er det en alvorlig belastning, hvis de fælles regler ikke gennemføres og efterleves rundt omkring i EU, og derfor er der også indbygget en række kontrolmekanismer og sanktionsprocedurer i EU-samarbejdet: dels via EU-Kommissionens kontrol og initiativer til imødegåelse af overtrædelser af de fælles regler, dels via Europa-Parlamentets forskellige muligheder og endelig via EU-Domstolens kompetence og domme.

Men overtrædelser af Traktatens bestemmelser og de fælles vedtagelser kan være mange forskellige ting. De spænder lige fra direkte svindel med EU-midler og overtrædelse af de fælles regler til mere omfattende traktatkrænkelser og Kommissionens accept af mere eller mindre kreative arrangementer til sikring af de enkelte landes egne nationale interesser. Dette moment er især tydeligt i økonomisk vanskelige tider med stor arbejdsløshed og pres i retning af omstilling til moderne markeds- og konkurrencevilkår.

EU-Kommissionens indsats mod svig og svindel med EU-midler står højt på dagsordenen, og såvel opmærksomheden som indsatsen er på det senere blevet styrket væsentligt, bl.a. gennem Kommissionens strategi til bekæmpelse af svig, som blev lagt i marts i år, og udvidelsen af EU's bedrageribekæmpelse.

Men det grundlæggende problem er, at den bevilgende myndighed typisk ikke er den samme som den kontrollerende. Medlemsstaterne har ikke nogen umiddelbar og stærk interesse i at kontrollere udbetalingerne fra EU, da det ikke

er deres egne penge. Det kan naturligvis afhjælpes en del ved, at man øger EU's kontrolbeføjelser; men mange af de interne bevillings- og kontrolprocedurer er allerede strenge og bureaukratiske nok i forvejen, og man risikerer derfor, at yderligere stramninger kan virke handlingslammende.

Men procedurerne kan effektiviseres, instrumenterne kan forbedres, de markedsbestemte incitament kan udvikles, og de eksisterende sanktionsmuligheder kan benyttes bedre. Det gælder ikke mindst for EF-Domstolen, og det kan muligvis ske gennem en mere aktiv anvendelse af Domstolen fra borgernes side, som det er foreskrevet i Sutherlandrapporten, fra de enkelte regeringers side og fra Kommissionens side.

Ser man på det antal overtrædelsessager, som er opgjort i Domstolens beretning, er der allerede tale om en lang række sager, og der tegner sig et ret konstant mønster, når man ser på sagerne fordeling på de enkelte medlemslande. Topscorerne er Italien, Spanien, Portugal og Grækenland, mens Danmark så absolut er duksedreng. Vi har ganske vist haft nogle spektakulære sager som f.eks. ambisagen og køb dansk-klausulen, men vi har vundet de fleste, bl.a. sagen om det danske returflaskesystem. Opgjort som helhed er der således ingen tvivl om, at de fælles regler og EU's sanktionssystem er til fordel for netop Danmark.

Men på det seneste er der fremkommet en række iøjnefaldende sager, hvor problemet ikke er EU-sanktionssystemets styrke og svaghed, men Kommissionens eller regeringernes passivitet eller direkte accept af arrangementer på kanten af de fælles regler eller endog hinsides Traktatens bestemmelser. Det bringer naturligvis den danske regering i en meget besværlig situation, hvor den afgørende afvejning er, hvorvidt og hvor længe man skal vedblive med at være den pæne dreng i klassen.

Spørgsmålet er, om man gennem venlighed optjener en kredit, som man senere kan trække på, eller om man blot åbner banen, så andre mere nationalegoistiske regeringer kan udnytte situationen til egen fordel. Det gælder bl.a. for udviklingen på skibsværftsområdet, hvor den tidligere regerings industriminister – som allerede påpeget af hr. Steen Gade – ikke kan siges at være uden ansvar. Det gælder også på stålområdet, og det gælder ikke mindst for udviklingen på luftfartsområdet, hvor Kommissionen med en ikke alt for overbevisende argumenta-

tion har accepteret, at den franske stat yder en statsstøtte til det franske luftfartsselskab Air France på ca. 23 mia. kr. – mere end SAS skal bruge for at forny hele sin flyflåde. Man har også accepteret, at der ydes en statsstøtte på knap 15 mia. kr. til det skrantende græske Olympic Airways, og det spanske Iberia står næst i rækken.

Den franske stat har jo i historisk perspektiv en rent merkantilistisk tradition i modsætning til den markedsøkonomiske. Der er en indgroet og næsten naturgiven tradition for statsstøtte i Frankrig, og det fremgår også af støtten på godt 12 mia. kr. til det statskontrollerede franske computerfirma Bull. Helt uacceptabelt bliver det imidlertid, når EU-samarbejdet udsættes for direkte afpresning, som det skete i spørgsmålet om EU's egne indtægter, hvor det lykkedes italienerne at presse sig til en rabat i forbindelse med overskridelsen af de italienske mælkekvoter.

Hvis ikke indsatsen mod direkte overtrædelser og det politiske pres mod omgåelse af de fælles regler øges, vil EU-samarbejdet blive kastet ud i alvorlige kriser. Det gælder både i de tilfælde, hvor tidligere monopoliserede sektorer liberaliseres, og når EU forhåbentlig udvides med de øst- og centraleuropæiske lande. Derfor må regeringen følge sin hidtidige linje op og forstærke indsatsen over for de øvrige medlemslande og EU-Kommissionen og om nødvendigt øge det politiske pres – ikke mindst når det drejer sig om forholdet til Kommissionen – gennem anvendelse af EF-Domstolen.

Der er ingen tvivl om, at en forstærket indsats mod svig og omgåelse af de fælles bestemmelser vil være afgørende for den folkelige forståelse for nytten af EU-samarbejdet på længere sigt. Det er afgørende for borgernes tillid til EU-samarbejdet, at de vedtagne direktiver og forordninger føres ud i livet i alle medlemsstaterne, og at brud på reglerne inden for alle områder, bl.a. på landbrugsområdet eller statsstøtteområdet, bekæmpes aktivt ved brug af EF-Domstolen. Europa-Kommissionens og Revisionsrettens indsats mod svig skal støttes, og derfor må spørgsmålet om overholdelse af EU-forpligtelserne også indgå i oplægget til regeringskonferencen i 1996.

Socialdemokratiet støtter regeringens hidtidige indsats og bakker regeringens initiativer til en forstærket indsats på området op, og vi kan derfor fuldt ud tilslutte os det af fru Anne Birgitte Lundholt stillede dagsordensforslag.

Charlotte Antonsen (V):

Borgernes respekt for og tillid til EU hænger nøje sammen med deres tillid til, at EU også i praksis er et forpligtende samarbejde. Borgerne må kunne nære tillid til, at de fælles regler overholdes i alle medlemslandene.

Overholdelse af disse fundamentale retsprincipper skal være det bærende element i EU, ellers mister vi den folkelige forståelse for selve ideen med at lave fælles løsninger og fælles opgaver. Hvordan skal vi kunne forklare befolkningen nødvendigheden af at gå på kompromis for at nå frem til fælles løsninger, hvis det senere viser sig, at andre EU-lande ikke overholder de indgåede aftaler? Derfor er forespørgslen i dag af central betydning for den folkelige forståelse for og accept af EU som et forpligtende samarbejde.

Heldigvis bliver EU løbende forbedret på dette punkt. Der tages til stadighed nye initiativer for at sikre, at EU-reglerne overholdes – det har udenrigsministeren netop redegjort for – og senest har vi ved Maastricht-Traktatens vedtagelse bidraget hertil, bl.a. ved at give mulighed for, at der kan gives bøder til lande, der ikke overholder de fælles forpligtelser.

Sikringen af, at de enkelte lande overholder de fælles regler, er ikke kun et spørgsmål om sanktioner og om at bekæmpe konstateret svig, men lige så meget et spørgsmål om at forebygge overtrædelser. Dette kan gøres ved at gennemføre regler, der er lette at forstå og enkle at administrere, og det arbejdes der heldigvis også med i EU. Der har i mange år været en tendens til at vedtage færre detaljerede forordninger og i stedet vælge mere rammeprægede direktiver. Direktiverne har – ud over at være mere overskuelige – også den fordel, at de giver de enkelte lande mulighed for at tilpasse de mere detaljerede regler til nationale traditioner. De giver med andre ord en bedre mulighed for at indpasse de fælles EU-regler i den eksisterende nationale lovgivning, svarende til den nationale tradition.

Overholdelsen af EU-regler i de enkelte lande hænger også nøje sammen med landenes retsopfattelse. Det er velkendt, at vi i nordeuropæiske lande som Danmark, Storbritannien og Tyskland har en retsopfattelse, der indebærer, at vi overholder love og regler, og at vi overholder de forpligtelser, vi har indgået aftale om. I Syd-europa er traditionerne på dette område noget afvigende; her skal blot nævnes italienernes noget aparte syn på mælkekvoter og Spaniens opfattelse af den fælles fiskeripolitik.

Det er et problem, når lande med forskellig retsopfattelse skal efterleve fælles forpligtelser, og det er en af årsagerne til, at det er centralt, at vi nu får flere nordiske lande med i EU-samarbejdet. Sverige og Finland har jo ligesom vi en retsopfattelse, der går ud på, at vedtagne regler rent faktisk skal overholdes, og derfor venter vi at få nogle vigtige allierede, når vi når frem til den næste regeringskonference i 1996. Venstre vil gerne give sin tilslutning til, at vi sætter spørgsmålet om bekæmpelse af svig og overholdelse af regler på dagsordenen her, og det er positivt, at der nu er yderligere to lande, der trækker i samme retning som vi selv, når det drejer sig om retsopfattelsen.

Venstre er enig i det, som udenrigsministeren netop har sagt om, hvordan vi på forskellig vis kan bidrage til, at de fælles regler overholdes. Til gengæld finder vi ikke, at regeringen i alle tilfælde i praksis har levet op til disse pæne principper. I Venstre mener vi, at Danmark har benyttet EF-Domstolen for lidt i de konkrete sager, der har været i den seneste tid om overtrædelse af EU-reglerne.

EF-Domstolen er den ultimative garanti for, at landene og Kommissionen i praksis overholder de fælles regler og de fælles forpligtelser over for borgerne eller de enkelte virksomheder i EU. Vi finder det lidt symptomatisk for regeringens holdning til at lægge sag an ved Domstolen, at udenrigsministeren i dag nævner et eksempel, hvor en hr. Francovich har anlagt sag i Italien; udenrigsministeren kunne i stedet have redegjort for, hvordan Danmark ville anlægge sag i f.eks. Air France-sagen, som vi jo har drøftet meget herhjemme.

Vi mener med andre ord, at Danmark har optrådt for slapt i de konkrete sager om ulovlig statsstøtte, bl.a. vedrørende det tidligere østtyske skibsværft MTW. Jeg vil gerne bede udenrigsministeren bekræfte, at den tidligere regering rent faktisk stemte imod, at værftet skulle have denne ublu, ulovlige statsstøtte. Vi mener, at i denne sag burde den nuværende regering have støttet værfternes sagsanlæg mod Kommissionen og dermed understreget betydningen af, at man gør noget ved statsstøttesager, når de viser sig at være ulovlige i henhold til EU-Traktaten.

Jeg vil til sidst gøre lidt mere ud af én bestemt konkret sag, nemlig Air France-sagen. Som vi har hørt, er der sagt mange pæne ord af dels den socialdemokratiske ordfører, hr. Jacob Buksti, og dels af udenrigsministeren om, at vi også

skal benytte EF-Domstolen, at det er vigtigt, vi overholder reglerne, og at vi skal bekæmpe svig. Men i Venstre savner vi, at regeringen følger disse pæne ord op med reel handling.

Ifølge EU-Traktaten er statsstøtte ulovlig, og når Kommissionen accepterer, at Frankrig giver Air France ulovlig statsstøtte i et hidtil uset omfang, er der for os at se ikke andet at gøre end at rejse en sag ved EF-Domstolen. Vi har i Danmark en relativt lille statskasse, og derfor har vi en selvstændig interesse i at anlægge sag, hver gang Kommissionen accepterer groteske statsstøttebeløb, for at henlede opmærksomheden på de urimeligheder, der foregår. Vi vil aldrig nogen sinde være i stand til at slås med de store lande, hvis det drejer sig om, at statskasserne skal støtte industrien, så når Kommissionen alligevel – på trods af Traktaten – tillader, at der gives statsstøtte til Air France, så mener vi, at der ikke er anden vej end at stille EU-Kommissionen for Domstolen.

Landene har ifølge Traktaten en selvstændig mulighed for at lægge sag an ved EU-Domstolen, og vi har jo set, hvordan de værfter, der i MTW-sagen har lagt sag an, endnu ikke har fået afgjort ved EU-Domstolen, om de faktisk er berettiget til at lægge sag an, og det vil sige, at der altså er problemer med, at det er selskaber og ikke lande, der lægger sag an. Landene er ifølge Traktaten garanteret, at de kan anlægge en sag, hvorimod selskaberne skal igennem en lang procedure for overhovedet at få lov til at indbringe en sag for Domstolen.

Det er en af grundene til, at vi mener, man burde have lagt sag an mod Air France. Det er imidlertid for sent nu, for tidsfristen er overskredet. Desværre fulgte regeringen ikke det gode råd fra oppositionen i dette spørgsmål, da vi havde sagen oppe i november.

Det, man så i stedet for kan opfordre regeringen til, er at forlade den bløde linje og i stedet for kun at intervenere i luftfartsselskabernes sag, som jo er lidt tvivlsom, at intervenere i Storbritanniens sagsanlæg, for der er jo ikke nogen tvivl om, at Danmark har samme interesse som Storbritannien i at få stoppet den enorme statsstøtte til Air France. Den giver jo os de samme problemer med konkurrenceforvridning, som den giver Storbritannien.

Der er to grunde til, at det er vigtigt, at Danmark går ind i sagsanlægget fra Storbritannien. For det første skal vi have stoppet Kommissionen i den aktuelle sag. Det er ikke særlig fikst at bidrage til konkurrenceforvridning eller bare at

se til den anden side, når store lande begynder på statsstøtte i uhyrligt omfang.

Den anden grund til, at det er vigtigt, at regeringen nu intervenserer i det britiske sagsanlæg, er, at det jo også er et signal til Kommissionen op til regeringskonferencen i 1996 om, at vi ikke finder os i dette her. Det er et politisk signal om, at nu vil landene ikke acceptere mere blødsødenhed fra Kommissionens side, når det drejer sig om statsstøtte i milliardklassen.

Til sidst vil jeg sige, at Venstre kan stemme for de pæne ord i dagsordenen, og jeg vil specielt hæfte mig ved den næstsidste pind, der går ud på at styrke Europa-Parlamentets muligheder for at bidrage til en skærpet kontrol af overholdelsen af EU-reglerne.

Her vil jeg gerne bede udenrigsministeren bekræfte, at der dermed menes, at regeringen så vil stemme for, at Europa-Parlamentets undersøgelsesudvalg får mulighed for at høre de lande, der er involveret i de undersøgelser, som Europa-Parlamentet er i gang med. Med andre ord: Danmark skal deltage i Europa-Parlamentets undersøgelser, hvis Europa-Parlamentet beder om det.

Steen Gade (SF):

Temaet, vi diskuterer i dag, var jo et vigtigt tema i offentligheden sidste forår før europaparlamentsvalget, og jeg synes også, det er passende, at vi tager en diskussion i en lidt bredere sammenhæng i dag.

Det er jo desværre en utrolig aktuel realitet, at regler og vedtagelser ikke overholdes, og – endnu værre – at lande oven i købet bliver belønnet for at overtræde reglerne.

Jeg tænker først og fremmest på den mest aktuelle sag om Italien og mælkekvoterne. Italien fik for kort tid siden accept fra et flertal af EU-lande til, at de kunne komme ud af den klemme på en måde, der var økonomisk bedre for dem, end hvis de havde skullet overholde reglerne. Det er klart urimeligt. Det var godt, at Danmark stemte imod denne særlige italienske ordning.

Nu fremfører udenrigsministeren så, at det pågældende land kommer i en dårlig situation og sætter prestige til.

Det kan da godt være, men jeg tror nu alligevel ikke, at det virker sådan. Jeg synes, erfaringen først og fremmest er, at der er en række lande, som faktisk slipper godt om ved det, og som derefter opfører sig, som om intet var hændt, og som egentlig ikke får det tab, de burde have, fordi de ikke overholder reglerne. Helt privat

plejer jeg at betegne sådan lidt tvivlsomme forretninger som en særlig form for hundehandel.

Jeg tror, man efter erfaringerne i EU må indføre, at hvis man virkelig skal håne én, så må man kalde ham en italiensk mælkehandler, og jeg synes altså, de slipper for godt om ved det med at være italienske mælkehandlere og så alligevel opføre sig i de kommende forhandlinger, som om intet var hændt. Og stort set bliver de jo heller ikke straffet for det.

Så der er altså grund til at hæve stemmen i Rådet, og det var fint, at Danmark i hvert fald ikke medvirkede til den italienske ordning.

Samtidig ser vi en klar tendens til, at Kommissionen godkender statsstøtteordninger, der bygger på de store statskasser. Man kan sige, at det virkelig ville være at gnide salt i såret, hvis det skulle vise sig, at Kommissionen nu pludselig kastede sig ud i nogle statsstøttesager, men bittesmå sager, og måske dér hævdede røsten. Man kunne jo godt frygte, at det var det, der ville ske.

Vi har virkelig store og ubehagelige sager. Jeg tænker på Air France-sagen. Jeg synes godt, ministeren i det mindste kunne have nævnt sagen og også nævnt, at regeringens politik, som jeg har forstået det, er at intervenere ved siden af SAS' sag. Det er i hvert fald det, der er redegjort for i Markedsudvalget, og jeg formoder, at det stadig er regeringens politik, men jeg kan da bede ministeren bekræfte det her.

Så vil jeg også benytte lejligheden til at sige noget om MTW-sagen, sagen om de tyske skibsværfter. Jeg har givet et par kommentarer til, hvordan jeg synes den er håndteret af skiftende regeringer. Og jeg må sige til fru Charlotte Antonsen, at det var jo ikke nok at sige, at den forrige regering stemte imod direktivet. Ja, det er da rigtigt. Heldigvis blev den flig lige reddet på målstregen ved, at den daværende udenrigsminister greb ind og sørgede for, at vi stemte imod.

Det var godt nok. Det havde været frygteligt, om vi havde stemt for. Men, men, men – forhistorien var jo sådan, at den afstemning kun var en lille flig, som vi selvfølgelig skal bruge som grundlag for vor fortsatte kamp for, at det ikke skal føre til, at danske skibsværfter bliver undermineret i de næste ti år.

Der er efter min opfattelse en klar og reel risiko for, at arbejdspladser i Danmark virkelig er i fare på grund af de afgørelser, som også den nuværende industriminister har været med til at træffe.

Jeg mener, at hvis vi har mulighed for at intervenere på Skibsværftsforeningens side, så burde vi stadig gøre det. Det er min opfordring til regeringen, som det har været det tidligere.

Så er der landenes overholdelse af reglerne. Her skal der ske en markant styrkelse af kontrollen, og vi skal fortsat have det højt på dagsordenen. Og jeg forstår på den motiverede dagsorden, vi foreslår her, at der er bred enighed om, at det kan inddrages i 1996-diskussionen.

Bødemuligheden skal benyttes, og lande skal kunne sættes i den offentlige gabestok. Det andet er Kommissionens ansvar. Når man har læst revisionsberetninger og set, hvordan Kommissionen selv overholder bestemmelser, så ser man, at det også er vigtigt at sætte fokus på Kommissionen, altså at man får skærpet Kommissionens egen opfyldelse af sine egne forpligtelser. Det var lidt kringlet sagt, men meningen var god nok.

Det vil sige, at her er et område, hvor Europa-Parlamentet efter vor opfattelse godt kan bruges mere aktivt ved hjælp af undersøgelsesudvalg. Målsætningen for os skal være, at Parlamentet bliver udstyret med reelle sanktionsmuligheder, for vi ser rent faktisk, at Kommissionen ikke altid er særlig påpasselig med at sørge for de områder, hvor den selv har ansvaret.

Så kunne man måske sige til hele diskussionen her: Jamen er der ikke en masse muligheder i traktater og regler i dag? Og det er der jo. Det fremgår også af både udenrigsministerens tale og af dagsordenen, der er foreslået, at der er nogle muligheder. Det vil sige for det første, at de skal udnyttes maksimalt og med styrke. Det er selvfølgelig den første del af det. Den anden er, at vi desværre kæmper en kamp med nogle lande og især med nogle store økonomiske interesser, som altså ikke er særlig interesseret i, at man går helt ind til benet i de her sager.

Derfor er jeg tilfreds med, at et stort flertal vedtager en dagsorden, som jeg synes angiver en ganske god linje for den fortsatte danske indsats på det her område.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Indledningsvis vil jeg gerne takke Det Konservative Folkeparti og Venstre for at have rejst forespørgslen, og også tak til ministeren for den redegørelse, som ministeren kom med her i indledningen af debatten.

Vi må jo sige, at vi har hver især vore politiske udgangspunkter. Vi har vor holdning til,

hvordan Det Europæiske Fællesskab skal udvikle sig, og vi har vore holdninger til f.eks. Maastricht-Traktaten, som vi snart har diskuteret til endeløshed her i Danmark, men det er Fremskridtspartiets opfattelse uanset de forskellige politiske udgangspunkter, vi har, at det er nødvendigt, at de retsregler, som vi vedtager, også overholdes, uanset om vi selv har kæmpet en politisk kamp for dem eller er blevet mødt af et politisk flertal imod vores politiske ønske.

Derfor er det også vores udgangspunkt, at retsreglerne i EU skal fungere optimalt, og specielt når det drejer sig om det indre marked, er der kæmpeproblemer med overholdelsen af de regler, som landene er med til at vedtage. Det er specielt inden for det indre marked, at danske virksomheder møder en masse problemer, og derfor er det specielt også det indre markeds retsakter, der tit fokuseres på af i hvert fald de danske virksomheder, når man diskuterer overholdelsen af EU's retsakter.

Dette emne er jo noget, der optager mange, og det udløser tit krav om, at enten skal Danmark fortsætte med at være duksedreng i EU med overholdelsen af retsreglerne – det skal så samtidig betyde, at de andre lande også overholder deres del af de retsregler, der vedtages, eller også – og det er jo det krav, man møder i stigende omfang – skal Danmark holde op med at være duksedreng og skal begynde ligesom de andre at lave en form for politisk afpresning, når vi mener, at der er behov for det.

Problemet med Italien har allerede været nævnt her fra talerstolen. Vi kunne også nævne Spanien og Portugal, som jo senest har haft problemer med at overholde nogle regler og så har forsøgt en form for politisk afpresning for at få deres vilje igennem.

Vi må i Danmark sige, at vi står ved en milepæl. Enten må vi kræve, at de andre overholder de retsregler, som vi vedtager, eller også må vi i Danmark holde op med hele tiden at være duksedreng. Men når der er så store problemer i EU med at få håndhævet de her regler, kan det jo godt være, at det er, fordi der er nogle i Det Europæiske Fællesskab, som taler for meget om fremtidsvisioner, taler for meget om, hvad EU skal udvikle sig til om føje år, i stedet for at diskutere, hvordan man mere praktisk funderet får det nuværende samarbejde til at fungere bedre.

I udenrigsministerens besvarelse kom udenrigsministeren ind på, hvilke juridiske muligheder der er, hvis Traktaten ikke overholdes. Men ofte er det jo ikke så meget det, om der er nogle

juridiske muligheder, der er problemet, som det, at der mangler politisk vilje til at håndhæve de juridiske muligheder.

Problemet med Air France har også tidligere været nævnt her i dag af nogle ordførere, og dér er det jo klart, at det, der er problemet i den sag, er, hvordan man sender det klareste politiske signal til Kommissionen om, at vi fra dansk side ikke vil acceptere en sådan form for statsstøtte. Dér har det været Fremskridtspartiets opfattelse, at den bedste måde at gøre signalet klart på var ved, at Danmark rejste en sag ved Domstolen. Det har der ikke været vilje til her i Danmark, og det næstbedste er jo så, at Danmark forhåbentlig intervenserer i den sag, som luftfartsselskaberne rejser.

Udenrigsministeren nævnte også muligheden for, at man ved de nationale domstole fik stillet et såkaldt præjudicielt spørgsmål via artikel 177 i Traktaten. Men dér er det vores opfattelse, at de danske domstole er for tilbageholdende med at prøve den mulighed. Der har været et stigende antal sager, hvor en part i en retssag i Danmark har forsøgt at få prøvet retssagen ved Domstolen, men hvor det har været meget, meget svært at få de danske domstole til at gå den vej. Det mener vi er noget, man i højere grad bør benytte.

Så til det spørgsmål, som nok er det, der optager flest. Det er svigbekæmpelse. Det er jo også noget, der har været diskuteret talrige gange her i salen, og der har været stillet utrolig mange dagsordener om det. Senest var det jo også et stort emne i foråret i forbindelse med europaparlamentsvalget, og vi synes i Fremskridtspartiet, at det er godt, at det ikke kun er i forbindelse med parlamentsvalg og andre valg, man diskuterer de her emner, men at det også er i den løbende danske debat.

Den dagsorden og det engagement, som blev udvist i forbindelse med debatten den 17. maj i år, får nu mig til at undre mig over udenrigsministerens redegørelse for, hvad der er sket siden. For det fremgår meget klart af den dagsorden, som blev vedtaget den 17. maj, at det var en sag, der åbenbart har optaget alle Folketingets partier. Det var jo også en dagsorden, der blev vedtaget enstemmigt, og hvor Folketinget opfordrede regeringen til at arbejde for en hel del ting og meget, meget specifikt, hvordan man kommer svig og svindel i øvrigt til livs.

Derfor synes jeg, at ministeren skylder os en lidt mere dybtgående forklaring på, hvordan regeringen har sikret den dagsordens opfyldelse

fra 17. maj og indtil i dag. Dér kunne jeg godt tænke mig, at udenrigsministeren kom med en mere dybtgående redegørelse i stedet for blot at sige, at den er fulgt op.

Så vil jeg sige, at det er uforståeligt for os almindelige danskere, at man ikke får løst nogle flere af de her problemer. Det er jo ofte sagt, at hvis man virkelig skal komme svindelen i EU til livs, kræver det, at EU får flere retsregler, og at der kommer mere magt til Unionen. Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse forkert. Efter de retsregler, der er, kan man gøre meget for at komme den svindel til livs, der foregår, og Kommissionen har i øvrigt også fået nye retsregler de seneste år, som burde medføre, at man kom langt dybere ind i den her problematik og kom svindelen til livs i en helt anden udstrækning, end man har gjort.

Alligevel kan vi konstatere, at der sker for lidt. Der er selvfølgelig et spænd mellem, hvad der er dårlig administration, og hvad der er svindel, men jeg kan ikke undlade at citere lidt fra Revisionsrettens årsberetning for 1993, hvor Revisionsretten i sin indledning kommer med nogle overordnede betragtninger om, hvordan man sikrer imod svindel, og hvordan arbejdet så går fra Kommissionens side. Jeg vil gerne citere fra årsberetningens indledning, punkt 2:

»Sammenholdes revisionsresultaterne i denne årsberetning med dem fra rettens årsberetning fra 1983 og med bemærkningerne i den beretning, retten udarbejdede om gennemførelsen af konklusionerne fra Det Europæiske Råd af 18. juni 1983, fremgår det klart, at mange af de problemer, der dengang blev påvist inden for regnskabsføring og økonomisk forvaltning på de vigtigste EF-udgiftsområder, endnu ikke er løst.«

For mig indicerer det noget forfærdende, nemlig at det ser ud til, at man ikke tager Revisionsrettens årsberetninger særlig alvorligt, og det fik jeg da også bekræftet, synes jeg, da Fremskridtspartiets folketingsgruppe i foråret tog mange af de konkrete eksempler frem, som fremgår af årsberetningen de seneste år, og spurgte regeringen, hvad man havde gjort ved det konkrete eksempel. Det var umuligt at få noget håndfast tilbage om, hvad der var sket på baggrund af de konkrete eksempler, Revisionsretten kan opremse hvert eneste år om konkrete ting, der går galt i det her system. Så kunne man sige: Jamen der burde da ske lidt!

Men et andet sted i indledningen til Revisionsrettens årsberetning, det er punkt 10, står

der følgende – og jeg håber så, jeg kan få udenrigsministerens kommentar til, om det er noget, man også har taget til efterretning og gjort noget ved:

»Der er også tegn på, at Kommissionen i stadig stigende omfang uddelegerer den økonomiske forvaltning ikke alene til de nationale myndigheder, men også til tredjemand, konsulenter eller kontorer, der fungerer som mellemmand mellem Kommissionen og støttemodtagerne. Sådant uddelegering af beføjelser har ført til, at Kommissionen har mistet kontrollen med, om Fællesskabets midler anvendes korrekt.«

Jeg vil gerne have ministerens kommentar til, om det punkt i indledningen til Revisionsrettens årsberetning har medført, at regeringen på baggrund af den dagsorden, der blev vedtaget den 17. maj, har sørget for, at der ikke bliver uddelegeret i det omfang, som Revisionsretten henviser til.

Det var nogle konkrete eksempler, jeg håber at kunne få svar på, så vi fremover kan sikre en langt større indsats imod den svindel, der sker, i stedet for alt for meget snak her i folketingssalen. Vi trænger til noget mere handling på det her område og lidt mindre snak.

Elisabeth Arnold (RV):

Også jeg vil gerne takke forespørgerne her i dag. Det er et vigtigt problem, der er rejst, og det er et problem, jeg mener vi bør diskutere jævnlige her i Folketinget.

Det er også svært at mobilisere megen dramatik om problemerne, for vi er jo i virkeligheden stort set fuldstændig enige om alle problemerne, og der er nævnt mange eksempler på enkeltssager, som vi har diskuteret her i folketingssalen og også har behandlet i Europaudvalget. Derfor er det helt åbenlyst, at vi alle sammen er interesserede i, at så få af disse sager som overhovedet muligt ser dagens lys.

Det vigtigste ved at være med i et internationalt fællesskab er jo, at også store lande overholder de regler, man i fællesskab har vedtaget. Små lande bliver som regel nødt til at overholde reglerne, for ellers får de tærsk af de store, men det vigtigste ved sådan nogle sammenslutninger som EU er netop, at også de store lande overholder reglerne. Desværre viser nogle af de eksempler på enkeltssager, vi har set – Air France, de store skibsværfter – at de store lande ikke synes, de behøver at overholde de regler, vi andre så gerne vil overholde.

Det fører mig videre til at sige til fru Charlotte

Antonsen, som fuldstændig rigtigt nævnte i sit indlæg før, at vi ikke får folkelig opbakning om EU, hvis vi ikke er fuldstændig klar over, at alle disse tilfælde af svindel og overtrædelse af reglerne efterhånden bliver bekæmpet. Det er en meget, meget vigtig forudsætning for den folkelige opbakning, at folk forstår, at når man har en sammenslutning som EU, så har man nogle fælles regler, og dem overholder alle medlemslande.

Jeg tror, vi alle sammen skal lægge os på sinde, at det ikke blot er et spørgsmål om kroner og øre eller om at straffe nogle eller give nogle bøder, men også et spørgsmål om at kunne sige til befolkningen: Vi vedtager disse regler, vi beslutter alle sammen at holde dem, og så holder vi dem, og hvis nogle ikke holder dem, så bliver de retsforfulgt, eller de bliver i hvert fald klappet af. Desværre er der jo eksempler på, at lande er sluppet godt af sted med at lave afpresning i EU-kredsen og simpelt hen svindle, og det er en skamplet på samarbejdet.

Der er to indbyggede svagheder i hele EU-systemet vedrørende disse svindelsager eller overtrædelse af lovene eller manglende overholdelse af dem, som jeg synes skal nævnes her. Det er blevet nævnt af flere tidligere, at der skal flere beføjelser til EU, at vi skal have mere handling i stedet for snak, og at vi skal have flere muligheder for at kontrollere. Men hver gang vi diskuterer begrebet kontrol over for de enkelte landes overholdelse af reglerne, støder vi ind i problemet med yderligere suverænitetsafgivelse.

Jeg kan godt forestille mig, at der ikke er ret mange danskere, der vil være interesseret i at have EU-kontrollører rendende rundt og kigge i alle deres regnskaber og kigge i alle deres foretagender i øvrigt efter, hvordan de gererer sig i forhold til de forordninger inden for EU, som de er underkastet. Vi har hver for sig i vores nationale lovgivninger en modstand mod at lade andre landes kontrolinstanser kigge indenfor, og derfor må vi også acceptere, at det er de enkelte lande, der skal fortsætte den kontrol, som EU-systemets regler beder dem om at overholde. Det giver selvfølgelig et dilemma, at de enkelte lande, som skal kontrollere sagerne, ikke altid har nogen helt klar interesse i, at svindlerne bliver opdaget. De har måske en helt klar økonomisk interesse i, at tingene ikke bliver opdaget, og derfor synes jeg, vi skal sige rent ud, at der er en konflikt her.

Hvis vi vil have mere kontrol, må vi også dis-

kutere, om vi skal have mere suverænitetstafgivelse. Det lægger et meget, meget stort moralsk pres på det enkelte land at skulle kontrollere sager, hvor de skal afgive midler og derfor udskrive større skatter eller sørge for andre hjælpeforanstaltninger til betrængte erhverv. Det er den ene konflikt, der er indbygget i systemet.

Den anden konflikt, der er indbygget i systemet, er, at overførslerne er så store, at fristelserne til at svindle med dem i visse tilfælde er overordentlig nærliggende. Så længe overførslerne er så store, som de er, vil fristelserne til at svindle også være store, og så vil man afveje risikoen for at blive opdaget i det lys, at chancen for gevinst er meget stor, og når gevinsten endelig er der, så er den også stor. Jeg synes også, man skal sige rent ud, at overførslernes størrelse er medvirkende til, at der sker mere svindel.

At det indre marked endnu ikke er fuldt gennemført, synes jeg ikke man kan regne til svindel. Det kan man blot regne til langsommelighed, til slendrian, til almindelig manglende vilje til at opfylde nogle regler, som kan være snærende for éns eget erhvervsliv. Den klump af problemer synes jeg vi skal behandle helt for os selv – eller helt »i en bunke for sig selv«. Jeg synes, det er udmærket, som man har gjort det her, at man lader virksomhederne selv melde tilbage til et dansk kontor og sige: Vi har mødt de og de vanskeligheder ude omkring ved vores handelspartnere.

Det er jo virksomhederne, der møder handelshindringerne. Det er ikke os, der sidder her i Folketinget, politikerne. Det er virksomhederne, der møder dem, når de pludselig står og skal eksportere noget til et EU-land. Det synes jeg egentlig ligger godt, som det gør, og jeg tror ikke, der kan gøres meget andet end det, der bliver gjort, nemlig at man stadig holder sig for øje, hvad det er for lande, der er for længe om at få orden i sagerne.

Når vi kommer til de egentlige overtrædelser af reglerne, til svindelen, så har vi de instrumenter, som ministeren allerede har nævnt, og som jeg er meget tilfreds med at vi stadig skærper og stadig udnytter mere.

Men jeg synes også, man skal tænke på, at der er flere former for svindel. Den lille på det helt personlige plan eller på den enkelte virksomheds plan kan være bevidst, fordi man har svig i tankerne. Det kan være sjusk, fordi man simpelt hen ikke gider interessere sig for det. Det kan også være, fordi reglerne er så komplicerede, at man ikke orker at overskue det og derfor sprin-

ger over, hvor gærdet er lavest, og siger o.k., det kan godt være, det er en overtrædelse af reglerne, men jeg kan simpelt hen ikke gennemskue dem. Det er også et problem i systemet, at reglerne er meget komplicerede og derfor kan medvirke til, at der er nogle, der får flere penge ud af det, end de egentlig burde have haft.

Noget af det, som jeg synes er mest ubehageligt, er, at regeringerne i vidt omfang accepterer, at der svindles i deres eget land, og så er vi tilbage i kontrolproblemet, hvor regeringerne ikke har noget ønske om at kontrollere – med tab for statskassen til følge.

Til sidst er der så regeringernes egne overtrædelser af reglerne, som vi har set i sagerne om statsstøtte og i andre sager, hvor vi har store problemer med at få omgjort disse beslutninger. Jeg føler det virkelig som noget af det, der er mest skæmmende for samarbejdet, at vi ikke kan få de store lande til at overholde reglerne.

Fra radikal side er vi tilfreds med den række af instrumenter, som er til rådighed for Fællesskabet på nuværende tidspunkt. Vi ønsker, de skal bruges, vi ønsker, de skal bruges effektivt, og derfor støtter Det Radikale Venstre også den dagsorden, der er foreslået.

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl var inde på det problem, at Danmark jo optræder som duksen i EU, overholder reglerne og bliver ramt på den måde, at de andre i et betydeligt omfang enten ikke overholder reglerne selv eller tillader svindel med EU-ordninger i alt for vidt omfang. Så kan man vælge, om man skal kæmpe for at få de andre til at overholde reglerne, eller man skal drage den konklusion, at så må man altså her i Danmark opgive dukserollen.

Men jeg vil sige, at sagen stiller sig fra Enhedslistens synspunkt lidt mere kompliceret. Man skal efter min mening skelne mellem svig og svigbekæmpelse. Vi må selvfølgelig helt klart have den opfattelse, at svig med EU-midler skal stoppes.

Men samtidig må vi også se på, at en del af disse tvister jo handler om afgrænsningen af kompetencen mellem Unionen og de enkelte stater, og dér er Enhedslisten ikke tilhænger af, at man bruger Domstolen som redskab til at udvide EU's kompetence på bekostning af de enkelte medlemslande, og det blandes jo desværre sammen her i dagsordenen, som er foreslået af alle de øvrige partier.

Der skelnes ikke mellem svigbekæmpelse og

så dette, at Domstolen benytter sig selv som dynamisk redskab for at udvide Unionens magt på landenes bekostning, og derfor kan Enhedslisten ikke støtte dagsordenen, men må tværtimod stemme imod den.

Vi er altså tilhængere af indsatsen mod svig, og mange dele af det program, udenrigsministeren har fremlagt vedrørende svigbekæmpelse, kan vi naturligvis støtte.

Men når problemet kommer til hele spørgsmålet om reglerne på det indre marked osv. osv., er det altså langt mere kompliceret, og dér kan vi ikke være med til at underskrive, at Domstolen og Europa-Parlamentet skulle have øgede muligheder for at sætte de nationale beslutninger ud af kraft.

Hvis man f.eks. ser på spørgsmålet om subsidier, statsstøtte på forskellige områder i Unionen, er det sådan, at en række store lande yder ganske voldsom statstøtte. Det gælder f.eks. i den tyske kulindustri, hvor man til hver tysk arbejdsplads, så vidt jeg har fået oplyst, inden for kulindustrien yder 70.000 D-mark eller ca. 275.000 kr. om året, og denne statsstøtte skal fortsætte frem til år 2005.

Der er altså områder, hvor der ydes ganske massiv statsstøtte. Og hvad indebærer denne statsstøtte? Ja, den indebærer, at man i stedet for at satse på udvikling af vedvarende energi og miljøvenlig teknologi kører videre med en forkeret energipolitik.

Det samme er tilfældet i England. I Frankrig ser vi voldsomme beløb i statsstøtte til f.eks. Air France – 24 mia. kr. har den franske stat givet til omstrukturerer af Air France. Det græske Olympic Airways har fået 15 mia. kr. og det spanske selskab Iberia 5,5 mia. kr. i støtte. Ekko Stahl i det tidligere Østtyskland har fået 4 mia. stålpenge. I banksektoren har Crédit Lyonnais i Frankrig fået 13 mia. kr. i statsstøtte. Og sådan kunne man blive ved.

Og så står Danmark tilbage og kan overveje, om vi skal anlægge retssager og forsøge at få dømt de store magter i Unionen for overtrædelse af statsstøttereglerne. Det er jo en tabende strategi. Alle i Danmark ved, at man naturligvis ikke kan lave disse ting om ved at bruge Domstolen som instrument til at få stoppet statsstøtten i EU. Det er en håbløs strategi, for EU kan naturligvis ikke tvinge lande som Frankrig og Tyskland til at opgive en erhvervs- og industripolitik, som de er fast besluttede på at føre.

Så kan man være nok så meget liberalist og svinge med alle mulige liberale faner, men det

er en nederlagsstrategi, som vil føre til, at Danmark afskærer sig fra at yde fornuftig statsstøtte til f.eks. omlægning af landbruget i økologisk retning, støtte til udvikling af kollektiv trafik og støtte til målrettet industriudvikling i økologisk retning.

Der er masser af steder, hvor jeg uden overhovedet at tage hensyn til det indre markedsbestemmelser vil støtte, at vi her i Danmark yder præcis og målrettet statsstøtte til at påvirke udviklingen i erhvervslivet.

Det er også, fordi jeg er fundamental modstander af den liberalisme, som ligger i det indre marked. Hvis vi fra dansk side fører denne håbløse liberalistiske kamp imod statsstøtten i EU, kan vi måske anlægge nogle retssager. Det kommer der ikke noget ud af, for magtforholdene tillader det ikke. Til gengæld kan vi sidde tilbage som den duks, der selv er afskåret fra at yde statsstøtte på fornuftige betingelser til fornuftige formål. Og så har vi virkelig for alvor skudt os selv i foden, alt sammen i liberalismens navn.

Det vil Enhedslisten ikke være med til. Vi vil godt være med til at diskutere her i Folketinget, hvordan man fra dansk side kan spille ud med en fornuftig international aftale om retningslinjer for statsstøtte, men den kan ikke blive liberalistisk. Det fører ingen steder hen, for liberalismen er en illusion.

Jeg vil også komme ind på et andet problemfelt i dagsordenen. Der er en række områder, hvor vi fra unionsmodstandernes side må sige, at vi simpelt hen ikke kan anerkende Domstolens beføjelser, og denne dagsorden lægger jo op til, at man anerkender Domstolens beføjelser. Det gælder f.eks., hvis man vil tilsidesætte den danske miljøgaranti. Det gælder f.eks., hvis man fra Unionens side vil blande sig i socialpolitik. Og det gælder, hvis man vil indføre såkaldte maksimumdirektiver på miljøområdet, som forhindrer, at vi selv fastsætter bedre bestemmelser her i Danmark. Jamen skulle vi så med en dagsorden her i Folketinget opfordre Domstolen til at dømme os selv, fordi vi her i Danmark fastholder bedre miljøregler? Det ville være en absurd situation at komme ud i. Også dér ville vi så have skudt os selv ganske forfærdeligt i foden.

Der er altså det ene problem efter det andet i denne dagsorden, hvis man går den igennem. Det samlede resultat, når vi i Enhedslisten analyserer dagsordenen, er altså, at vi bliver nødt til at stemme imod den, selv om jeg gerne vil un-

derstregte, at lige nøjagtig når det gælder svigbekæmpelse, kan vi naturligvis støtte en indsats for, at der ikke bliver svindlet med udbetaling af EU-midler.

Men det havde måske været en idé, om man så havde koncentreret sig om en dagsorden, der lige nøjagtig handlede om svig og ikke skulle bruges til at få unionsmodstanderne til at undersøge en generel tilslutning til en styrkelse af EF-Domstolen og Europa-Parlamentet og alt muligt andet, en dagsorden, der kan bruges imod os, hvis vi f.eks. vil bruge vores miljøgaranti, eller hvis vi f.eks. vil give fornuftig statsstøtte til udvikling af økologisk landbrug.

Her vil jeg godt opfordre til, at SF og regeringen tager de bemærkninger, som jeg er kommet med, op. Jeg forestiller mig ikke, at de liberalistiske partier vil gå ind i en debat på dette grundlag, for de står jo fast på det indre markeds liberaliseringsprincipper, og det kan vi så ikke komme nogen vegne med. De ønsker den fulde liberalisering, og de er vel også ligeglade med miljøgarantier og den slags ting; så det er en helt anden sag, når vi snakker om disse partier. Men for regeringen og for SF burde det være af afgørende betydning at få løst de problemer, som jeg har peget på her i min kritik af dagsordenen.

Som nævnt er Enhedslisten nødt til at stemme imod dagsordenen, sådan som den er formulert.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Når jeg tager ordet, er det, fordi hr. Keld Albrechtsen og undertegnede var fælles om at anbefale vælgerne at stemme nej til Maastricht-Traktaten på trods af de forklaringer, som vi fik i Edinburgh.

I Fremskridtspartiet har vi den holdning, at vi anbefaler folk noget, og så må vi se, om folk godtager det. Når folk vedtager noget, som vi ikke kan lide, og også når der her i Folketinget bliver vedtaget noget, som vi ikke kan lide, mener vi os ikke dermed fritaget for f.eks. at betale indkomstskat, eller hvad det ellers kan være.

Når nu det er sådan, at der er vedtaget et regelsæt, og når der vedtages nogle direktiver på baggrund af dette regelsæt, mener hr. Keld Albrechtsen så – for det var sådan, jeg forstod hans tale – at det skal vi se højt og flot på, at det skal vi være ligeglade med i Danmark?

Vi skal ikke være dukse-drenge, selv om hr. Keld Albrechtsen i sin indledning sagde, at det

ikke var det, det drejede sig om. Men følgen af hr. Keld Albrechtsens tale må blive, at når der vedtages direktiver, vi ikke kan lide, skal Danmark sige, at det er vi ligeglade med.

Forespørgslen i dag handler om regeringens initiativer for at sikre, at EU-reglerne overholdes. Det, jeg hørte hr. Keld Albrechtsen tale om, var for eller imod enkelte direktiver, for eller imod den måde, Fællesskabet er på i dag, osv., og dér vil hr. Keld Albrechtsen og jeg på en række felter være enige. Forskellen på hr. Keld Albrechtsen og undertegnede er blot, at når et flertal imod f.eks. min anbefaling har vedtaget et eller andet, så mener jeg faktisk, at vi bliver nødt til at sikre, at de regler bliver overholdt. For situationen i dag er, at Danmark i meget vid udstrækning overholder reglerne, og at andre lande ikke gør det, og det er i hvert fald ikke til gunst for den danske situation.

Jeg vil gerne høre hr. Keld Albrechtsens holdning til, om jeg har forstået hans indlæg rigtigt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at det er et kompliceret spørgsmål at besvare.

På den ene side vil vi naturligvis respektere resultaterne af de folkeafstemninger, der har været i Danmark, uanset at vi ligesom Fremskridtspartiet i de enkelte tilfælde har anbefalet et nej. Men dér kommer så det problem ind, at vi i forbindelse med disse folkeafstemninger har fået nogle løfter – f.eks., som jeg nævnte, omkring miljøgarantier – om, at vi frit kunne fastsætte vores egne regler på bestemte områder. Senere hen har vi set, at det kan vi så bare ikke alligevel, når det bliver til konkret EU-lovgivning.

Her har Enhedslisten den opfattelse, at det afstemningsgrundlag, som de danske vælgere har stemt på ved folkeafstemningerne, helt klart må gå forud for, hvad EU, Ministerrådet og EF-Domstolen måtte finde på at beslutte. I sådanne tilfælde anerkender vi ganske simpelt ikke Domstolen, og alene af den grund er der nogle afgrænsningsproblemer i denne dagsorden, hvor vi må sige, at den går ind over dette område, og det kan vi ikke acceptere.

Men derudover er jeg enig med hr. Kristian Thulesen Dahl i, at det ganske enkelt er et paradoks i dansk politik, at vi fører en duksestrategi, som efter min mening ser ud til at lide nederlag, fordi den ikke kan gennemføres imod de store lande. For de store lande agter ikke at holde op

med at yde f.eks. ulovlig statsstøtte, og jeg tror ikke på, at vi kan stoppe dem.

Derfor står hr. Kristian Thulesen Dahl også med det problem, at Danmark fører en politik, som ser ud til at give nederlag for dansk erhvervsliv.

Det er så den anden del, og det er en hel diskussion for sig. Jeg beklager, at dette kun er en kort bemærkning, for der er utrolig mange komplicerede felter i dette spørgsmål, men jeg håber, at jeg i hvert fald har kunnet nå at give et delvis svar til hr. Kristian Thulesen Dahl.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til Venstre og De Konservative, fordi de har stillet denne forespørgsel. Jeg tror, det er vigtigt, at vi jævnlig får denne diskussion og får gjort status over indsatsen imod misbruget og sviget. Det skal man have tak for.

Jeg mener også, at fru Charlotte Antonsen og andre har ret, når de siger, at denne diskussion i virkeligheden er utrolig vigtig i forhold til forståelsen i den danske befolkning for EU og EU's lyksaligheder. For det er jo efter min opfattelse og naturligvis også CD's opfattelse et godt samarbejde.

Jeg synes, det ville være utrolig trist, hvis det politiske samarbejde i EU, som er nødvendigt for stabiliteten i Europa, og som er det eneste, der er med til at skabe en fremtidsmulighed for et andet Europa end det gamle, blodige Europa, hvis hele denne tankegang om integration og politisk samarbejde skal ødelægges, fordi der er eksempler på misbrug af regler. Det er en høj pris at betale, og derfor er CD enig i, at alle kræfter selvfølgelig skal sættes ind på at forsøge at forhindre disse ting.

Det er klart, at der er forskel fra land til land. Der er forskel i traditioner, og der er forskel i måden, man griber disse ting an på, og derfor kan det godt være, at Danmark er duksen, og at Danmark er dér, hvor tingene overholdes, mens man andre steder i EU-landene måske er lidt mere lemfældige med det.

Jeg vil godt benytte lejligheden til også at advare imod, at man i EU-debatten til stadighed forvrider størrelsesforholdet med denne diskussion. En gang imellem, når man ser den offentlige debat, virker det jo, som om det eneste, der sker i EU, er svindel og svig, og at andre ikke har regler, og det er jo ikke rigtigt.

Det er rigtigt, at der er meget af det, men det er samtidig rigtigt, at det ikke er det, der præger

samarbejdet generelt, og at der foregår uendelig mange gode ting.

Jeg synes, det er trist, når man i en valgkamp til et Europa-Parlamentsvalg eller til en folkeafstemning, eller hvad det måtte være, fokuserer alt for meget på dette misbrug.

Tænk engang, hvis den danske samfundsdebat alene var en diskussion om, hvornår nogle havde svindlet i det sociale system eller i arbejdsmarkedssystemet, eller hvor ved jeg! Hvis vi fik en samfundsdebat i Danmark, der kun var tegnet af dét, ville det jo ikke give et rimeligt billede af det danske samfund. Naturligvis giver det heller ikke et rimeligt billede af EU, at man kun diskuterer de her ting. Så som politiker har man naturligvis pligt til dels at være med til at sætte ind over for det og dels at sætte det i størrelsesforhold til, hvad der ellers sker.

Vi anerkender, at overvågning af andre landes og selvfølgelig også Danmarks forpligtelser er vigtig. Vi har set den ene gang efter den anden, at Danmark er meget hurtigt til at gennemføre retsakter, mens andre lande er langsomme, og vi tror, det er et problem, man kun kan løse på én måde, nemlig ved at gøre Europaudvalgsmodellen til model for andre lande.

Det, der har været problemet, er, at det ikke altid er af ond vilje, når italienske eller andre regeringer tager til EU-ministermøder og tilslutter sig det ene og det andet og, når de så kommer hjem til parlamentet, ikke aner, om der er flertal for det eller der ikke er flertal for det. Her har vi jo i Danmark systemet med mandaterne, der gør, at når man tager ned og siger ja, er der også i det danske Folketing et flertal for forslaget.

Det har været med til at gøre Danmark effektivt. Ikke fordi vi er specielt gode eller specielt dukseagtige, men fordi det er lykkedes os her at skabe et system, der gør, at ministrene ved, hvad de kan sige ja til og få igennem Folketinget, og hvad de må sige nej til. Man kunne ønske, at ikke bare udvalgsstrukturen, men også mandatgivningen kom til de andre lande, for jeg tror, det ville være med til at skubbe på, så vi ikke er de eneste, der meget hurtigt gennemfører retsakterne.

Bødesystemet er selvfølgelig også godt. Men jeg vil godt bede udenrigsministeren overveje – hvad der vist også tidligere har været nævnt her i diskussionen – om man ikke skulle benytte regeringskonferencen i 1996 til at få gennemført regler om, at der i allerede tildelte tilskud til forskellige lande kan modregnes i disse sager.

Jeg synes, at det virker lidt underligt, og det

er også svært at forklare offentligheden, at man uanfægtet pumper strukturstøtte, og hvad ved jeg, ind i lande, der samtidig bevisligt svindler, så vi dermed får disse forskelle. Det ville være rart, om vi kunne tage det spørgsmål op på regeringskonferencen og være med til at diskutere, hvor meget stærkere det kan gøres.

Med hensyn til sviget er det vores opfattelse, at man skal styrke Europa-Parlamentet. Det hænger selvfølgelig sammen med, at vi stadig væk mener, at Europa-Parlamentet er det organ i EU-systemet, som er borgernes og offentlighedens kontrol med, hvad der foregår. Derfor tror vi, at en styrkelse af f.eks. Parlamentets udvalg, så de kan gribe stærkere ind både over for Kommissionen og over for medlemslandene, vil være en fordel.

Naturligvis er det pinligt at se, at der også i Kommissionen sker overtrædelser af de regler, der findes. Det er selvfølgelig helt uacceptabelt, at man i den administrative del af EU-systemet, som Kommissionen jo i høj grad er, ikke selv overholder reglerne. Hvordan i alverden skal man så kunne tvinge medlemslandene til det, hvis de kan henvise til, at der i Kommissionen ikke sker opfyldelse af reglerne?

Så har spørgsmålet om kontrollen af kvoter og forskellige ordninger, og hvad ved jeg, været nævnt i dag – senest af fru Elisabeth Arnold, men sikkert også tidligere i debatten. Og det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold sagde, at her kommer vi til suverænitetdiskussionen. Jeg vil ganske klart melde CD's synspunkt: Vi har ingen problemer med at oprette et EU-kontrollørkorps eller med, at kontrollen med disse ordninger er et EU-ansvar og ikke et medlemslandsansvar.

Vi var rædselsslagne, da tyskerne i forbindelse med subsidiaritetsdiskussionen pludselig mente, at kontrol bestemt var noget af det, der skulle være omfattet af nærhedsprincippet. Det er jo her, et af problemerne ligger, nemlig at landene selv skal kontrollere, om reglerne overholdes. Det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold sagde, at når landene rent faktisk kan tjene på, at reglerne ikke overholdes, kan man gætte på, at kontrollen måske ikke er helt så effektiv, som den burde være.

Vi har altså ikke noget problem med at give myndighed til EU på dette område, for vi mener, at det er i fælles interesse, og at det specielt er i de små landes interesse, at systemet holder, og at reglerne overholdes.

Så har vi statsstøtten, og vi har de skjulte han-

delshindringer osv. Det er rigtigt, at bl.a. dansk erhvervsliv har meddelt, at det mener, at der stadig væk er ganske mange handelshindringer. Vi kan også se, at der er et stigende ønske om protektionisme i dele af EU – Frankrig er et eksempel. Sådan er det.

Her vil jeg så sende min traditionelle venlige hilsen ikke til søens folk, men til Enhedslisten. For jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg synes, det var en forbløffende tale, hr. Keld Albrechtsen holdt, hvor han gjorde sig til den store tilhænger af statsstøtte. Som om den danske statskasse ville kunne klare konkurrencen med den tyske statskasse, den franske statskasse, den italienske statskasse eller den engelske statskasse!

Skulle det være en konkurrence, der ville blive fair og fri for det danske samfund og det danske erhvervsliv? Jeg forstår det simpelt hen ikke. Det må være reminiscenser af hr. Keld Albrechtsens drømme om andre samfundssystemer, hvor staten spillede en ganske voldsom rolle – for det kan da ikke være ud fra en logisk tænkning om, hvem der kan klare konkurrencen i den situation.

Jeg håber, at hr. Keld Albrechtsen får mulighed for at forklare befolkningen i Odense, hvor det store lyksalige skulle være i, at man accepterede, at de nordtyske værfter fik statsstøtte i milliardklassen og dermed udkonkurrerede f.eks. Lindøværftet. Nu har vi EU til i det mindste at forsøge at gribe ind og få lavet nogle regler for det, både miljømæssigt og på andre områder. Skulle det have været en fordel for skibsværftsarbejderne på Lindøværftet, at der var uafhængede muligheder for statsstøtte til de tyske værfter? Det ville undre mig, hvis det skulle være tankegangen.

Vi kan blive enige om, at disse statsstøtteregler ikke altid er blevet overholdt, og at de ikke altid er blevet fulgt godt nok til dørs. Men hr. Keld Albrechtsen rejser spørgsmålet: Kan vi overhovedet sætte ind over for den franske eller den engelske eller den tyske vilje til at give statsstøtte? Hvis de vil, gør de det jo. Dér har hr. Keld Albrechtsen ret, for det kan Danmark naturligtvis ikke gøre.

Det er klart, at den franske regering i høj grad er ligeglad med, om Danmark er imod den statsstøtte eller ikke er imod den statsstøtte. Det eneste organ, der vil være i stand til at sætte ind over for denne statsstøttetilstand, vil da være EU. Kun hvis Europa er et retssamfund, og hvis man gør en fælles indsats imod det, kan det lade sig gøre.

Selvfølgelig kan de enkelte lande ikke stille noget op. Så vil det netop blive de store, der gør, hvad de vil. Det er jo EU's grundtanke, at de store netop ikke skal have lov til at gøre, hvad de vil, på bekostning af de små, at vi andre også sidder med ved bordet, og at man i fællesskab forsøger at få tingene til at holde.

Til sidst en bemærkning om miljøgarantien, som jeg er tilhænger af. Jeg må i al stilfærdighed sige, at jo flere af den slags regler, der bliver indført i EU-systemet, jo større muligheder for overtrædelser og misbrug er der. Det er klart, at en miljøgaranti åbner mulighed for, at lande ud fra et protektionistisk synspunkt vil forsøge at bruge den type regler til at forhindre den frie handel i at eksistere.

Det er vores opgave i fællesskab at sørge for, at det ikke bliver sådan. Men jo flere af den type ordninger der er, jo større uigennemsigtighed bliver der i EU-systemet, og jo farligere vil det blive for helheden. Men jeg er altså tilhænger af reglen.

Jeg mener, dette er vigtigt for EU-debatten. Lad os kæmpe for, at EU bliver effektivt, og at EU får lov til at overleve, og at EU stadig væk er det stærke i Europa. Det gør man også ved at sætte ind på dette område, og vi kan støtte dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det, der kalder mig op, er, at man nu to gange har sagt noget, der er forkert, nemlig at et lille land som Danmark ikke kan gå ind i en konkurrence med de store landes statskasser.

Det er ikke, fordi jeg synes, vi skal, men vi kan godt. Små lande, små befolkninger og et forholdsvis lille erhvervsliv og store lande, store befolkninger og store virksomheder – det er jo noget med statskassen og kronerne i forhold til det, man skal støtte. Og dér tror jeg nok den danske statskasse har endnu flere kroner pr. industri og pr. indbygger, end man har i andre lande som f.eks. Tyskland og Frankrig.

Så vi kunne sagtens, men vi skal selvfølgelig ikke gøre det. Men vi skal måske ikke være dukse på den måde, at vi bliver ved med at finde os i, at de andre ikke overholder reglerne i nær samme omfang, som vi gør. Danmark skulle måske holde op med at være duksedreng ved i større udstrækning at holde fanen højt og sige: Vi hører til de bedste EU-lande – ikke med de store visioner og de uforpligtende armbevægelser; ingen kan konkurrere med italienerne og

franskmændene her. Men når det drejer sig om at overholde det, man har aftalt, så er vi de bedste, og dér skulle vi måske i højere grad provokere de andre, sådan at de ligesom vi kommer til at overholde reglerne.

Her kommer jeg til at tænke på en kronik, som udenrigsministeren skrev, jeg tror, det var for 15 år siden, enten i Politiken eller i Berlingeren. Han har jo en fortid som embedsmand i EU-systemet, og han beskrev den forskellige kultur – sådan tror jeg det blev beskrevet – i Frankrig og Italien og så oppe i Nordeuropa. Og den var netop i retning af de store visioner og vældig lange taler, men når det så kom til at overholde tingene, kneb det lidt. Jeg tror, det er nogenlunde rigtigt citeret. Det var en vældig velskrevet kronik.

Der er virkelig behov for en harmonisering, en harmonisering i retning af den nordiske og nordeuropæiske indstilling – og det er godt, at vi har fået Finland og Sverige med – hvor en mand er en mand og en gentleman og en aftale er en aftale og den skal overholdes. Den harmonisering og den tankemåde skal også brede sig til Sydeuropa. Det skal vi arbejde aktivt for, og dér skal vi ikke være dukse.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror ikke, hr. Peter Duetoft helt forstod, hvad det var, jeg sagde. Jeg skal så prøve at forklare det meget klart.

Er det en fordel for Lindøværftet, spørger hr. Peter Duetoft, hvis man får lov til at give statsstøtte til skibsværfterne i Tyskland eller i Frankrig eller andre steder? Nej, og derfor kan vi stå tilbage med det ene redskab at føre nogle efter min opfattelse formentlig aldeles håbløse retssager ved Domstolen.

Min påstand er, at EU er sådan indrettet, at de store magter i EU – Frankrig, Tyskland og England – ikke eller i hvert fald kun i helt særlige tilfælde bliver underkendt ved EF-Domstolen. Disse lande vil ikke finde sig i, at sådanne ting bliver tilsidesat, og de har magten til at tvinge EU til at acceptere deres statsstøttepolitik. Sådan er realiteterne i Unionen; men små lande kan blive tvunget til at overholde reglerne, det er klart.

Derfor siger jeg, at den strategi, som Danmark har lagt, er en nederlagsstrategi, der bare fører til, at vi selv overholder reglerne, og at de andre, de store lande, bryder dem.

Derfor siger jeg, at det fornuftigste ville være,

at Danmark spiller ud med et forslag om en international aftale - også med andre lande end EU-landene, for det skal ikke begrænses til Unionen - en aftale, som indeholder to ting:

For det første en begrænsning af urimelig protektionisme så langt, som man kan komme med det.

For det andet en klart fri bane, et grønt lys, for, at de enkelte lande kan give statsstøtte til fornuftige, målrettede ting, som f.eks. vedrører økologisk landbrug, en fornuftig vedvarende energiforsyning, en offentlig produktion på en lang række områder, også selv om den er konkurrenceforvridende, og i det hele taget til projekter, som gang på gang vil vise sig at være i strid med de liberalistiske principper i det indre marked. Disse muligheder for en fornuftig, målrettet statsstøtte og for offentlig produktion osv. skal vi da ikke fraskrive os. Sagt i al korthed til hr. Peter Duetoft er det det, Enhedslistens synspunkter går ud på.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det var hr. Frank Dahlgaard, der bragte mig herop, fordi han tilsyneladende ikke har opdaget, at vi har fri konkurrence i Europa.

Jeg vil spørge hr. Frank Dahlgaard, om han ikke mener, at det er et problem for SAS, som ikke får statsstøtte, at Air France nu får 24 mia. kr. i statsstøtte? Det ville svare til, at SAS fik 11 mia. kr. Det kan godt være, at hr. Frank Dahlgaard er ligeglad med, om det bliver franske selskaber, der ved hjælp af den franske statskasse overtager hele markedet, men vi har altså indført den frie konkurrence i Europa, og derfor mener jeg ikke, at hr. Frank Dahlgaards bemærkninger var korrekte.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til hr. Keld Albrechtsen må jeg sige, at så er vi tilbage i religionskrigen. For det er jo en religionskrig, når man kommer med påstanden om, at i EU-systemet vil det altid være England, Tyskland eller Frankrig, der får ret, også ved Domstolen, ligegyldigt hvad der sker. Når man bruger den type argumenter, er det kun et trosspørgsmål, og så er der ikke mere nogen diskussion. Jeg tror stadig væk på EU som et retssystem og på, at i et retssystem har både de små og de store mulighed for at vinde ved en domstol.

Så kan jeg forstå på hr. Keld Albrechtsen, at

nu er modstanden mod statsstøtte mindsket en lille smule, for nu må der gerne gives statsstøtte, når det er på fornuftige, miljøvenlige og energivenlige områder. Det vil altså sige, at hr. Keld Albrechtsen er tilhænger af statsstøtte ud fra synspunktet om, at vi kan gøre, hvad vi vil, mens de andre så ikke må bruge statsstøtten dér, hvor de vil. Sådan kan det jo være så forskelligt.

Jeg er altid fascineret af hr. Frank Dahlgaard. Jeg er mest fascineret, fordi det har vist sig, at nuancerne i Det Konservative Folkeparti er rimelig store, og det er rart at vide. Jeg kan forstå, at der er op til flere linjer i statsstøttepolitikken i Det Konservative Folkeparti, og det gør det selvfølgelig mere spændende at diskutere.

Jeg vil bare sige, at jeg simpelt hen ikke forstår hr. Frank Dahlgaards argument. Statsstøtte kan da ikke regnes ud efter støtte pr. person i et samfund. Statsstøtten regnes vel ud efter portion statsstøtte til varer, der bliver produceret. Alt andet lige er det da rigtigt, at en tysk statskasse eller en fransk statskasse kan putte flere mark eller franc i et skib, der skal sælges, end den danske statskasse kan.

Det er da sådan, man må se på det. Man kan ikke bare sige, at fordi der er flere tyskere, bruger de ikke mere pr. person, selv om der gives mere statsstøtte, og så er der ikke nogen problemer i det. Problemet er, at kasserne har en større kraft til at komme penge ind i projekterne og dermed gøre dem billigere, og dermed opstår den urimelige konkurrence. Det andet er noget sludder, og så kan man kalde sig økonom lige så mange gange, man vil.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Dette er jo en lidt dum diskussion, al den stund vi er enige om, at Danmark ikke skal gå ind og begynde at give øget statsstøtte på nogen måde. Det understregede jeg også i min korte bemærkning tidligere.

Men når det er sagt af nu to ordførere, at vi ikke kan konkurrere med de store, så sad jeg og kom til at tænke på en vismandsrapport skrevet for fem år siden, som afviste det dér. Det er klart, at medmindre de store lande går ind med deres store midler fra deres store statskasser og støtter en enkelt bedrift, så har man en fordel. Men er der tale om at støtte brancher - og i de store lande er det store brancher - så bliver midlerne delt ud. Det var såmænd bare det, jeg gjorde opmærksom på.

Det overordnede er, at vi ikke skal gå ind i det dér, men tværtimod med det fremsatte dagsordensforslag, som snart bliver vedtaget, arbejde for, at vi får overholdt reglerne. Det er det afgørende, og dér er vi fuldstændig enige. De eneste, der har lidt svært ved at forklare, at de ikke vil stemme for den, er Enhedslisten, og det er jo muntert at høre på.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Hr. Frank Dahlgaards indlæg blev jo modificeret her i anden runde, og det var godt nok.

Jeg vil sige til hr. Frank Dahlgaard, at problemet er, at de store lande i EU går ind og støtter enkeltsagsprojekter som i f.eks. Air France-sagen, der har været nævnt flere gange. Air France har i en årrække direkte satset på at forøge sin markedsandel i de øvrige europæiske lande for derefter at få et kanonunderskud på grund af de investeringer, man foretog. Derefter går man til den franske stat og siger: Det underskud vil vi gerne have dækket, så vi kan drive virksomheden videre. Så siger den franske stat til Kommissionen: Det vil vi da gerne have lov til, så Air France kan bestå.

Det er netop et klokkeklart eksempel på, at man går ind i et enkeltsagsprojekt og giver en masse – i dette tilfælde – francs for at betale Air France for den ekspansion, man foretog på bekostning af bl.a. SAS og de andre flyselskaber, der findes.

Derfor er vi nogle, deriblandt også Det Konservative Folkeparti, som mener, at den danske regering skal være langt mere aktiv rent politisk for at signalere, at det vil Danmark ikke acceptere.

Det bringer mig så over til hr. Keld Albrechtsen. Jeg mener, det er faktisk forkert at sige – og jeg mener ikke, at man kan gøre det på baggrund af den domspraksis, der er – at domstolene dømmer ud fra politiske hensyn og altid tager hensyn til de store lande. Jeg mener, at det er faktisk forkert, og jeg kunne godt tænke mig, hvis hr. Keld Albrechtsen ville komme med eksempler på domspraksis, hvor det har vist sig, at man har taget sådanne hensyn. Der er flere eksempler på, at f.eks. Storbritannien er blevet dømt i forskellige sager.

Hr. Keld Albrechtsen siger, at det er nederlagsstrategi at gå til Domstolen og få et nederlag. Men når der nu ifølge hr. Keld Albrechtsen er usikkerhed om, hvorvidt Domstolen dømmer politisk, skulle vi så ikke afprøve det? Skulle vi

så ikke prøve at sige til den danske regering: I bør ikke blot intervenere i f.eks. Air France-sagen, men I bør også anlægge sag. Så kan man jo få efterprøvet, om hr. Keld Albrechtsens påstand om, at der er tale om en politisk domstol, er rigtig. Så mit spørgsmål er: Vil Enhedslisten være med til det?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er ikke modstander af, at man prøver disse retssager. Jeg siger bare, at det er det eneste, vi står tilbage med, og det er min bedømmelse af situationen, at problemet med de store EU-landes protektionisme ikke på nogen måde kan løses ved at køre det ved EF-Domstolen.

Det er rigtigt, som hr. Kristian Thulesen Dahl siger, at det ikke er en påstand, som jeg kan underbygge med en statistik om afgørelser ved EF-Domstolen og sige: Sådan er det. Påstanden bygger på en politisk analyse af magtforholdene i EU. Hvis man virkelig for alvor tog fat på systematisk at trække Frankrig og England og Tyskland for EF-Domstolen, så ville de lande enten ikke blive dømt, eller også ville EU ophøre med at eksistere, for man ville gå så tæt på Frankrigs og Tysklands nationale interesser, at de simpelt hen vil sige: Nu holder det op. Vi vil ikke være med længere. Vi vil ikke acceptere det.

Sådan er stormagter, og så kan man sige som hr. Peter Duetoft, at man gerne ønskede et retssystem og sådan noget. Men jeg mener, at der er grænser for, hvad man kan tvinge lande som England, Frankrig og Tyskland til. Ud fra et unionsmodstandersynspunkt siger jeg så: Lad os dog hellere lave en politisk aftale med disse lande, hvor vi begrænser den værste protektionisme, en aftale, som disse lande selv ønsker at indgå, og som de selv vil stå bag, og som vi derfor kan håbe på at de også vil overholde. Og lad os så på det grundlag få nogle retningslinjer for, hvordan vi lovligt og legalt kan give statsstøtte til en række fornuftige formål, således at vi får et internationalt grundlag, som kan holde.

Det er min påstand, at det grundlag, vi har i dag, ikke holder. Det bygger på unionsfilosofien, det bygger på, at man kan bruge Unionen til at tvinge folk, og det kan man ikke, og det er den illusion, som nu står for fald.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Nu synes jeg, at hr. Keld Albrechtsen taler både

for og imod sig selv. På den ene side går hr. Keld Albrechtsen imod protektionisme, men på den anden side siger han, at vi skal have lov til at give statsstøtte til nogle forskellige projekter. Hr. Keld Albrechtsen har altså nogle projekter, som han mener er gode. Frankrig og England ville garanteret have nogle andre. Men hr. Keld Albrechtsen sagde i sit indlæg, at Domstolen sandsynligvis er vores sidste mulighed for at undgå denne statsstøtte.

Jeg synes ikke, det hænger sammen. Jeg synes for øvrigt heller ikke, at jeg fik svar på mit spørgsmål, nemlig om Enhedslisten, når nu hr. Keld Albrechtsen selv i sit indlæg sagde, at Domstolen er vores sidste mulighed, vil være med til, at den danske regering skal afprøve denne – som hr. Keld Albrechtsen siger – sidste mulighed og dermed signalere, at man er villig til i et helt andet omfang, end man gør nu, at gå ind i f.eks. Air France-sagen, som er et brillant eksempel til at illustrere denne problemstilling.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det er jo snart sådan, at man ikke ved, om man tør blande sig i denne her diskussion. Men jeg er lidt fascineret af hr. Keld Albrechtsens argumentation omkring statsstøtte.

Hr. Keld Albrechtsen siger, at det, der er behov for, er en aftale, hvor man regulerer statsstøtten, og jeg ved ikke, om det er, fordi hr. Albrechtsen er unionsmodstander, at han ikke har fundet ud af, at en sådan aftale faktisk allerede eksisterer. Den hedder nemlig EU.

Det er jo ikke sådan, at der er forbud mod statsstøtte. Det er faktisk sådan, at der fastsættes regler for, hvordan statsstøtte ydes, på hvilke vilkår osv., og det kan være, at der er mere behov for, at hr. Keld Albrechtsen gik ind i en produktudvikling af den diskussion i stedet for at sige, at han slet ikke vil have en sådan aftale.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning, og så må vi snart tilbage til ordførerrækken, hvor det er hr. Bertel Haarder.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, at vi med det sidste indlæg nærmer os sagens kerne så meget, at alle vil kunne se, hvad det handler om.

Problemet med de regler, som eksisterer i dag, er, at de er liberalistiske, og at de bygger på

et grundlag, som er en illusion, nemlig det grundlag, at man kan bruge unionsmagt til at tvinge stater som Tyskland og Frankrig til at gøre noget, som de grundlæggende ikke vil.

Det er de to hovedproblemer ved det nuværende regelsæt: Det er liberalistisk, det er unionistisk. Derfor virker det naturligvis ikke, og derfor kan man ikke løse problemerne ad den vej. Men jeg vil gerne være med til at diskutere retningslinjer for statsstøtte. Det er jo netop det, jeg efterlyser. Lad os få nogle realistiske retningslinjer, der ikke er liberalistiske, men som bygger på, at staten skal blande sig i styringen af produktionen. Naturligvis skal den det; det gør den jo også i forvejen. Man vil bare ikke indrømme det, fordi man er liberalister. Lad os få disse regelsæt, lad os få den diskussion. Så kan vi måske løse nogle af de problemer.

Så vil jeg gerne understrege endnu en gang over for hr. Kristian Thulesen Dahl, at Enhedslisten ikke modsætter sig disse retssager, for vi er jo trængt op i en krog, fordi vi har det regime, som vi har. Vi modsætter os ikke disse retssager. Vi har på den anden side heller ikke noget grundlag for at kritisere den fremgangsmåde, som regeringen har valgt i lige netop sagen om luffarten, som har været drøftet i Europaudvalget, hvor regeringen har skønnet – så vidt jeg har forstået af hele den sag – at den bedste mulighed for at føre en retssag var at deltage på en mere indirekte måde. Det er det mere tekniske spørgsmål om, hvordan en retssag bedst føres og sådan noget. Der håber jeg regeringens skøn er rigtig. Det er det udgangspunkt, jeg har taget lige præcis i den sag.

Formanden:

Så er det hr. Bertel Haarder som privatist.

Bertel Haarder (V):

Svindler skal bekæmpes, og det ville være flot, hvis Danmark kunne gå foran. Men jeg tror ikke, vi kommer langt med den blanding af selvgodhed og naivitet, som denne debat ofte er præget af. Vi danske vil helst se os selv som det lille uskyldige land omgivet af store grimme magter, der svindler og putter gift i vores mad.

Derfor var det for mig, må jeg indrømme, en særlig fornøjelse at overvære hele revisionsdebatten i Strasbourg for fire uger siden, hvor Danmark blev nævnt som et af de lande, som på forskellig vis havde besvær med at leve op til de idealer, man må sætte for forvaltning af offentlig administration. Måske er noget af kritikken mod

Danmark uretfærdig, men det gælder måske også noget af det, vi så villigt tror om de andre lande.

Når man hørte hr. Frank Dahlggaard her fra talerstolen, så man jo for sig nordboerne som det ærlige og redelige folkeslag, der nu skulle opdrage og løfte Europas øvrige folkeslag op til vort høje niveau. Tænk, hvis englændere og tyskere og hollændere og belgiere osv. skulle høre på det. Det kunne jo også være, at en enkelt syd-europæer var lige så ærlig som hr. Frank Dahlggaard. Det forekommer faktisk. Deres kultur er anderledes, og deres forhold til det offentlige er måske også anderledes. Jeg vil blot her advare mod den selvgothed og den naivitet og også den manglende vilje til at ville de midler, der kan løse problemet, som præger den danske debat.

Det fælles problem i alle europæiske lande er, at det er ræve, der vogter gæs; 80 pct. af problemerne skyldes landenes egen manglende kontrol, og jeg er glad for det, der står i den sidste pind – i den i øvrigt umådelig lange dagsorden, som man tilmed skal have læst op to gange – at spørgsmålet om overholdelse af EU-forpligtelserne indgår i regeringskonferencen i 1996.

I den forbindelse vil jeg gerne som afslutning på debatten spørge udenrigsministeren: Har regeringen og regeringspartierne også tænkt sig ved regeringskonferencen at gå ind for de midler, som kan løse problemet? For det er jo bl.a. det fodslæbende Danmark, som ikke har villet give EU de midler, der skal til for at løse dette problem. Vil udenrigsministeren, hans parti, hans regering og de øvrige regeringspartier tage dét alvorligt at give de fælleseuropæiske institutioner de midler, der skal til, for at vi for alvor kan holde dem fast på, at de penge, de udbetalinger, skal gå til de formål, de er tiltænkt?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg har i formiddagens løb ikke kunnet lade være med at mindes en gammel historie om bonden, der havde været til gudstjeneste. Da han kom hjem, blev han spurgt om, hvad der var sket i kirken. Jo, præsten havde jo talt. Hvad havde han talt om? Jo, det var om synden. Hvad sagde præsten om synden? Jo, den var han nærmest imod.

Sådan er det også her i formiddag. Jeg har observeret, at det her med svig, er de fleste nærmest imod – og det gælder såmænd også hr. Keld Albrechtsen, og det er jo interessant. Men hr. Keld Albrechtsen har et tillægsproblem: Han

er ikke alene imod synd, han er også imod Maastricht-Traktaten, og derfor kan han ikke helt og fuldt være imod synden, hvis det omfatter anvendelse af Maastricht-Traktatens midler. Derved opstår der et – skal vi sige – dialektisk problem for hr. Keld Albrechtsen, som han endnu ikke har været i stand til at løse tilfredsstillende.

Jeg skylder svar på et par af de sagsforhold, som har været inddraget.

Først om Air France. Den danske regering har besluttet, at vi intervenserer i sagen med henblik på annullation af Kommissionens afgørelse. Lad mig i al stilfærdighed sige til dem, der har talt så stærkt for, at den danske stat skulle slå om sig med sagsanlæg, at det har den danske stat aldrig gjort. Jeg mener, at man skal anvende muligheden for direkte sagsanlæg mod andre medlemslande med stor, stor varsomhed.

Om de italienske mælkekvoter. Danmark var imod den løsning, der blev fundet. Vi stemte imod den, vi ytrede os aktivt imod løsningen, men den blev vedtaget, og det må vi selvfølgelig lægge til grund. Det betyder, at vi så senere i dag kan behandle det beslutningsforslag om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter, der løser EU's indtægtsproblem i perioden fra 1994 til 1999.

Jeg vil gerne sige til den kritik, der har lydt fra en enkelt ordfører mod den fra januar 1993 nye kommissær på området, at jeg ikke finder kritikken berettiget. Lad mig minde om, at der her for få dage siden indledtes en meget stor bødesag fra Kommissionens side imod virksomheder inden for cementindustrien. Jeg skal ikke tage stilling til, om det er berettiget eller ej, sagen vil gå sin gang, men jeg synes ikke, det vidner om mangel på vilje hos den nye kommissær til at gøre noget ved sagerne.

Jeg må helt afvise fru Anne Birgitte Lundholts kritik af, at vi ikke skulle have foretaget nogen opfølgning på Sutherlandrapporten. Tværtimod sørgede vi for i første halvår af 1993 aktivt at følge op på rapporten.

Til fru Charlotte Antonsen vil jeg sige, at når jeg nævnte den italienske Francovich-sag, var det ikke for at pille en tilfældig sag ud af bunken, men for at finde en sag, som så klart dokumenterer Domstolens holdning over for et af de i øvrigt – og jeg håber, at hr. Keld Albrechtsen bemærker dette – store lande inden for EF, hvor det bliver slået fast, at en medlemsstat kan ifalde erstatningsansvar for manglende gennemførelse af direktiver. Det er en ledende dom, som viser

Domstolens holdning til de erstatningsproblemer, der kan opstå, hvis en stat ikke gennemfører direktiverne.

Og lad mig så endelig minde om, hvad jeg synes er meget vigtigt, at med artikel 171, stk. 2, har vi nu fået mulighed for at anvende økonomiske sanktioner over for manglende opfyldelse af domme, hvor Domstolen har fastslået, at fællesskabsretten er overtrådt. Det er et nyt instrument, og Kommissionen har i en skrivelse af maj i år meddelt, at Kommissionen agter at bruge dette instrument med konsekvens, og det tror jeg vil vise sig at være effektivt.

Der blev stillet spørgsmål om undersøgelsesudvalg. Danmark er ikke imod undersøgelsesudvalg. Vi vil også, når der vedtages nedsættelse af undersøgelsesudvalg i givne sager, bidrage til at få dem belyst. Selvfølgelig vil vi det. Vi har blot et særligt problem i Danmark, for hvem kan man bede om at gøre det? Vi har sagt og hævdet fra dansk side, at man ikke kan tvangsudmelde danske embedsmænd til at gøre det, for de er ikke direkte politisk ansvarlige. Det svarer ikke til den forfatningspraksis, vi kender.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl. Det er ikke rigtigt, at der ikke er fulgt op på dagsordenen fra maj måned. Lad mig nævne, at der er skabt en handlingsplan på basis af den danske note, og lad mig nævne, at der netop er sket det i Landbrugsministerrådet, at man ved en rådsafgørelse har vedtaget, at inden for landbrugsområdet, som jo tegner sig for en stor del af budgettet, kan man modregne i indtægterne i tilfælde af svig.

Revisionsrettens beretning, som hr. Kristian Thulesen Dahl nævnte, er jo lige kommet, og den vil nu blive behandlet i Coreper punkt for punkt, og derefter i Økofinrådet punkt for punkt, og kritikpunkterne vil komme til debat i EU, og vi vil selvfølgelig fra dansk side gøre, hvad vi kan for at følge op på beretningen.

Til de særlige forhold, der har været nævnt omkring Danmarks krænkelse, som er til behandling i Revisionsretten, må jeg sige, at landbrugsministeren overbevisende har redegjort for, at den kritik, der her rejses, ikke er berettiget.

Jeg har lyst til at blande mig lidt i spørgsmålet om opfølgningen. Hr. Bertel Haarder var inde på det, hr. Peter Duetoft var inde på det. Var det i virkeligheden ikke bedre, om man fik fællesskabskontrolinstrumenter til at overholde bestemmelserne, i stedet for at Fællesskabet nøjes med at kontrollere nationale myndigheder?

Jeg vil tillade mig at advare. Jeg tror ikke, fællesskabsinstrumenter her vil vise sig at være effektive. Jeg tror, det vil vise sig at være umådelig bureaukratisk og ineffektivt. De bedste resultater tror jeg man når i et ordentligt samarbejde med landenes egne myndigheder.

Hr. Bertel Haarder spørger, hvilke midler vi skal tage i anvendelse. Det er jo ikke dagen i dag at afgøre det, men med dagsordenen her i dag er der lagt en linje for regeringen og for de drøftelser, som regeringen skal føre med de politiske partier om et dansk udspil. Og vi vil fra regeringens side selvfølgelig forberede os til den diskussion.

Min sidste bemærkning skal være i relation til spørgsmålet om, hvorvidt vi skal være dukkedreng eller ej. Det er jo slet ikke et valg, vi har. Danmark kan ikke andet. For jeg ved udmærket godt, at hvis jeg som minister eller en anden minister – flere har været i situationen – kom under mistanke for i forhold til Folketinget ikke at overholde EF-retten, så skulle jeg jo stå til ansvar her, også over for en del af de ordførere, som i dag har været talsmænd for, at jeg administrerede i strid med EF-retten.

Det slipper en dansk minister ikke godt fra over for dette Ting, og det bør danske ministre heller ikke. Det er en naturlig ting for os med vores tilgang til problemerne, at vi har ambitionen om, at vi overholder de bestemmelser, vi selv er med til at vedtage.

Og lad mig så føje til: Jeg mener også, at det er noget af det, der giver Danmark styrke i forhandlinger omkring bordet, når vi kan sige til de andre lande: Kære venner, vi har opfyldt vore forpligtelser, og det giver os også ret til at kritisere, når I ikke gør det.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Problemet, som vi har drøftet i dag, er af den enestående art, at hvis vi lige ser bort fra Enhedslistens for mig noget uforståelige argumentation, så er alle Folketingets partier fuldstændig enige i, at der skal gøres en aktiv indsats for forståelsen af denne sag, for at både danskere og europæere i øvrigt får forståelse for Fællesskabet.

Derfor er jeg meget glad for, at Folketinget så massivt bakker op bag en fælles dagsorden med retningslinjer for regeringens handlinger i denne sag.

Regeringen har også sat mange ord på det – pæne ord. Dem kan man ikke være uenige i. Jeg kan love for, at Folketinget, og i hvert fald Det

Konservative Folkeparti, også vil sørge for at kontrollere, at regeringen rent faktisk også følger op på det, ikke kun i ord, men også i handling. Derfor ser jeg frem til, at den officielle udmelding, som vi nu har fået fra talerstolen, også i realiteten fører til, at vi intervernerer i retssagen vedrørende statsstøtten til flyselskaberne.

Jeg håber, at regeringen vil genoverveje sin stilling med hensyn til at intervernerer i værftssagen. Og så har jeg forstået på udenrigsministeren, men der var lidt støj på det tidspunkt, at udenrigsministeren også her fra talerstolen godtgjorde, at den kritik, der var rejst fra Revisionsretten af administrationen af midlerne til landbruget, er uberettiget. Det er dermed slået fast her.

Udenrigsministeren siger, at vi aldrig har slået omkring os med sagsanlæg, og det skal man heller ikke gøre nu. Nej, man har ikke slået om sig med sagsanlæg fra dansk side, for der har ikke været grund til at slå om sig med sagsanlæg. Sagerne er kommet inden for det seneste par år. Jeg beskylder stadig ikke regeringen for, at den har været årsag til det, men udviklingen har været således, at sagerne har haft en stor koncentration.

Vi har også en bred enighed i Folketinget – det skal jeg bekræfte specielt fra konservativ side – omkring holdningen til statsstøtte i Europa. Statsstøtte er principielt forbudt, og dér, hvor der er mulighed for at yde den, er der klare regler for, under hvilke betingelser den kan ydes, og det skal selvfølgelig også overholdes.

Det, det drejer sig om nu, er selvfølgelig at benytte dagsordenen og denne drøftelse til at se på, hvordan vi kan forbedre samarbejdet inden for Fællesskaberne, sådan at vi undgår flere sager eller i hvert fald de fleste sager af denne her art i fremtiden.

Jeg glæder mig også til at se den danske regering udtrykke disse synspunkter uden for ministerrådssalen og uden for de danske grænser i den internationale presse, for dér hjælper det også.

Men tak for den opbakning, der har været til ideen med forespørgslen i dag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg fik ikke sagt i mit indlæg, at Fremskridtspartiet naturligvis også kan støtte den foreslåede dagsorden.

Men jeg tager egentlig ordet for at sige til udenrigsministeren, at jeg er skuffet over de be-

mærkninger, der kom om Revisionsrettens årsrapport, hvor udenrigsministeren blot svarede på mine spørgsmål, at nu tager man den rapport, der er kommet, og gennemgår den i henhold til den almindelige danske procedure. Jamen det var ikke det, jeg spurgte om. Det, der var spørgsmålet, var, hvorfor mange af de fejl og mangler, der, som det også anføres i Revisionsrettens årsberetning for 1993, har været nævnt siden 1983, endnu ikke er blevet fulgt op.

I relation til den dagsorden, som blev vedtaget af et enstemmigt Folketing den 17. maj, spurgte jeg, hvad regeringen i praksis gjorde for at komme de punkter til livs, som er opremset i Revisionsrettens årsberetning år efter år. Man kan ikke nøjes med sige, at nu tager man årsrapporten for 1993 og lader den behandle efter den normale procedure. Det er fejl og mangler, der er påpeget år efter år, så det er jo ikke noget nyt, der kan komme bag på nogen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 18 af Anne Birgitte Lundholt (KF), Jacob Buksti (S), Kristian Thulesen Dahl (FP), Elisabeth Arnold (RV) og Peter Duetoft (CD) (se foran) vedtoges, idet 112 (S, V, KF, SF, FP, RV og CD) stemte for, 5 (EL) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Formanden:

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 12.29.

Mødet genoptaget kl. 13.30.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 93: Forslag til lov om ændring af lov om støtte til danske investeringer i Østlandene.

Af udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen).
(Fremsat 30/11 94).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Lotte Henriksen (S):

Det er med glæde, vi konstaterer, at erhvervslivets interesse for investeringer i Østlandene er stadig stigende. Udvidelsen af den investeringsgarantistillelse, som denne lovgivning omhandler, er naturligvis kun en lille brik i det efterhånden store netværk af andre danske øststøtteordninger, der økonomisk efterhånden udgør mere end 2 mia. kr.

Omkostningerne ved denne ordning forudsættes dækket af den fond, hvori de opkrævede risikopræmier indgår, men siden ordningens ikrafttræden i 1989 har der ikke været udbetalt erstatning. Så vi forudser ikke de store tab.

Når en sådan ordning kan være med til at fremme danske virksomheders investeringsinteresse og reelle muligheder, kan vi være med til at støtte en forhøjelse af den nuværende beløbsramme fra 1 mia. kr. til 2 mia. kr.

Derfor skal jeg hermed give Socialdemokratiets tilslutning til lovforslaget.

Charlotte Antonsen (V):

Investeringsgarantier til danske virksomheder, der bidrager til at skabe vækst i Østlandene, er en god idé.

Venstre kan varmt anbefale dette lovforslag, som udvider garantien med 1 mia. kr.

Agnete Laustsen (KF):

Det står vist lysende klart for alle, at en af de bedste måder at fremme den økonomiske udvikling i Østlandene på er ved at investere og ved at fremme samhandelen med de pågældende lande.

Den store interesse fra vestlige investorers side for at investere i disse lande er et tegn på tillid til en positiv udvikling – altså at det nytter at gøre noget. Uden en stabilisering af den politiske og økonomiske situation i Østeuropa vil det europæiske kontinent i en lang periode fremover blive præget af uro. Vi har i Jugoslavien set

et tragisk, men desværre nok ikke enestående eksempel på, hvor galt det kan gå.

En række love har da også åbnet for forskellige danske investerings- og støtteforanstaltninger. Lovforslaget, som vi her behandler, er en af dem, og jeg vil også gerne henvise til det beslutningsforslag, vi fra konservativ side fremsatte i marts 1993 om udbygning og forbedring af støtten til Østeuropa, herunder evaluering af øststøtten.

Vi kan derfor støtte forslaget om udvidelse af garantirammen for tab i forbindelse med eventuelle nationaliseringer eller tilsvarende politiske forhold, som ellers naturligt kunne holde danske investorer tilbage. Vi er glade for, at der ikke indtil nu har været brug for de givne garantier, og vi vil håbe, at der heller ikke bliver brug for de kommende, som vi kan anbefale stilles.

Pia Kjærsgaard (FP):

Ja, men så vil jeg bryde den hellige julefred, som jeg næsten kan regne ud at der er med hensyn til det her forslag, og sige, at Fremskridtspartiet ikke kan støtte ministerens forslag.

Vi kunne heller ikke støtte den første bevilgning. Vi er selvfølgelig glade for, ligesom jeg tror alle politikere og i øvrigt alle befolkninger er, at forholdene er blevet bedre i de østeuropæiske lande, at der hersker mere demokratiske spilleregler, og at man i det hele taget ser anderledes på tingene. Det er klart.

Men derfra og så til at pøse penge ud fra dansk side, hvor vi først gav 1 mia. kr. og nu yderligere skal forhøje det med 1 mia. kr., er et langt skridt, og det kan vi ikke medvirke til.

Jeg bemærkede, at både den socialdemokratiske ordfører og den konservative ordfører udtalte, at man var glad for, at man endnu ikke havde været ude for, at anvendelsen af den garanti, der var, var blevet højere, end man havde forventet. Men det kan ministeren vel næppe give en garanti for, ikke vil ske.

Sådan læser jeg også bemærkningerne til forslaget, hvor der står:

»Såfremt der opstår tab, som er større end de midler, som fonden besidder, skal erstatningsbeløbet forelægges Finansudvalget.«

Og så ved vi alle sammen, hvad der sker: Så siger Finansudvalget ja, og så gives der yderligere bevillinger.

Fremskridtspartiet må sige fra.